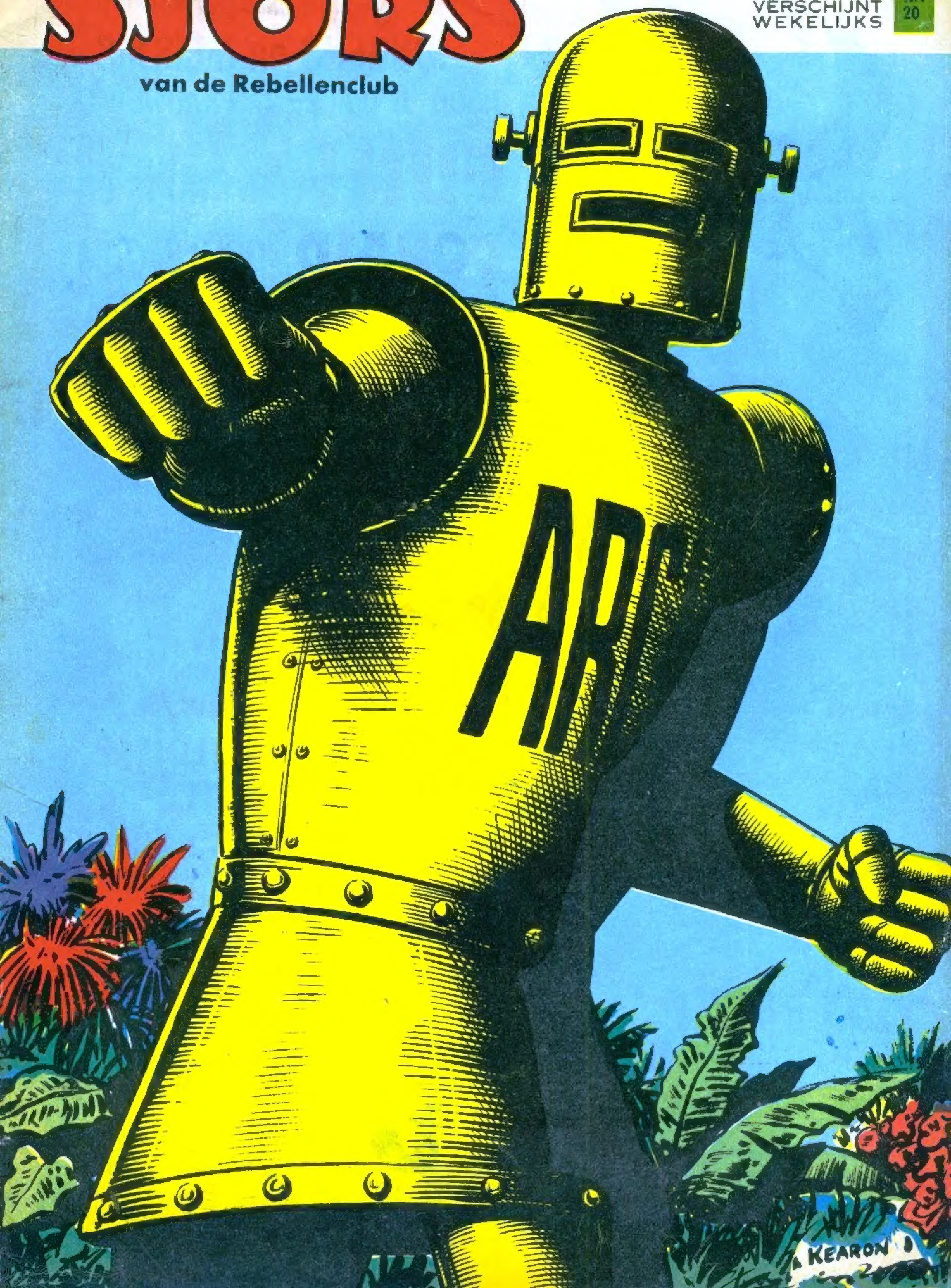
SJORS

van de Rebellenclub

15 MEI 1965
VERSCHIJNT WEKELIJKS
Nr. 20

HALLO
JONGENS en MEISJES

HOUD JE OOK ZO VAN KAUWGOM?

FIJN! WANT NU IS ER

DONALD BUBBLE GUM

speciaal voor jullie gemaakt

FRUITSMAAK

5 ct

Spaar je SPELDJES?

STUUR DAN 15 WIKKELS VAN M.L. DONALD GUM NAAR MAPLE LEAF en je ontvangt helemaal GRATIS een PRACHTIG M. L. SPELDJE.

DOE HET ZO:

- 15 DONALD WIKKELS IN ENVELOPPE
- ACHTER op de enveloppe in BLOKLETTERS je naam • adres • huisnummer • woonplaats
- POSTZEGEL van 15 ct. op de enveloppe
- VERZENDEN naar:

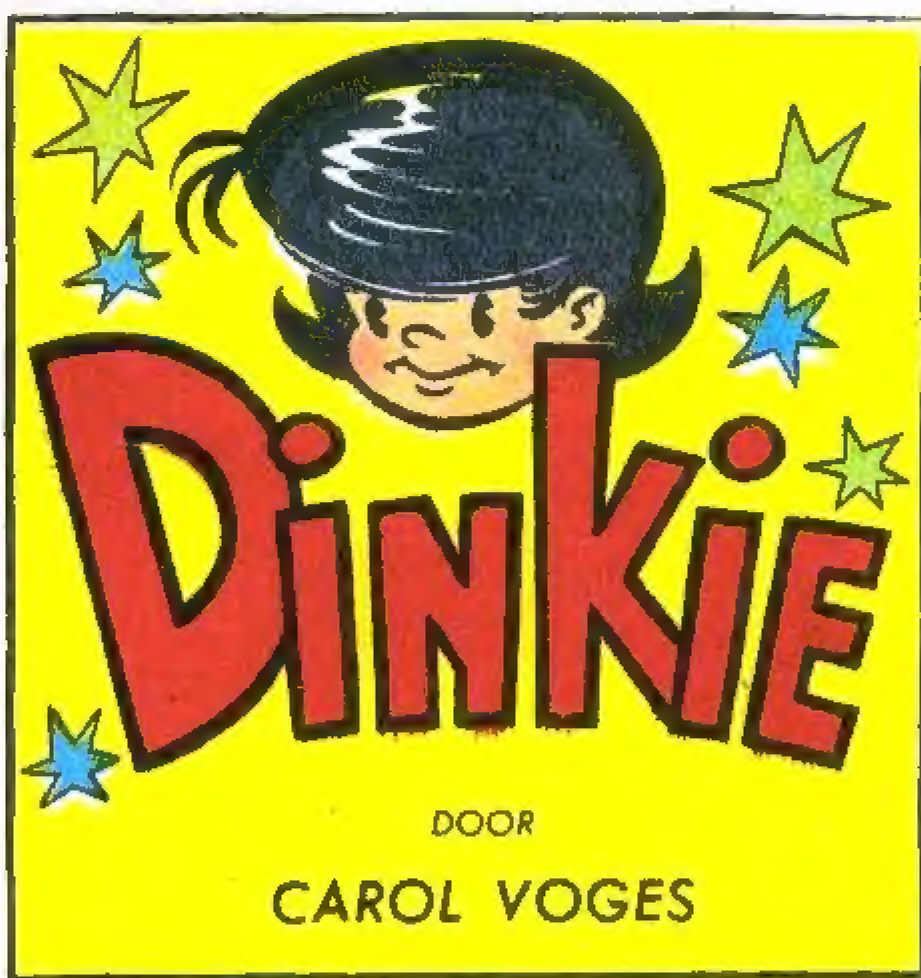
MAPLE LEAF
POSTBUS 1325
AMSTERDAM

en....
In IEDER PAKJE
een leuk avontuur van
DONALD DUCK en zijn vrienden:
MICKEY MOUSE, PLUTO, GOOFY e.v.a.

DONALD BUBBLE GUM

VAN MAPLE LEAF, AMSTERDAM

DINKIE
DOOR
CAROL VOGES

IK MOET METEEN DINKIE EN DE KAPITEIN VAN MIJN GEWELDIGE ONTDEKKING GAAN VERTELLEN... IK ZIE ZE AL KIJKEN!
KOFFERS. KISTEN.
VERBODEN TOEGANG

PSSST! DINKIE, KAPITEIN SALVO, KOM EENS VLUG HIER! IK HEB IETS ONTDEKT!
WAT ZULLEN WE NU WEER BELEVEN!

IK HOEF JULLIE ZEKER NIET TE VERTELLEN WAAR WE NU MOETEN ZOEKEN!
KOFFERS KISTEN
VERBODEN TOEGANG

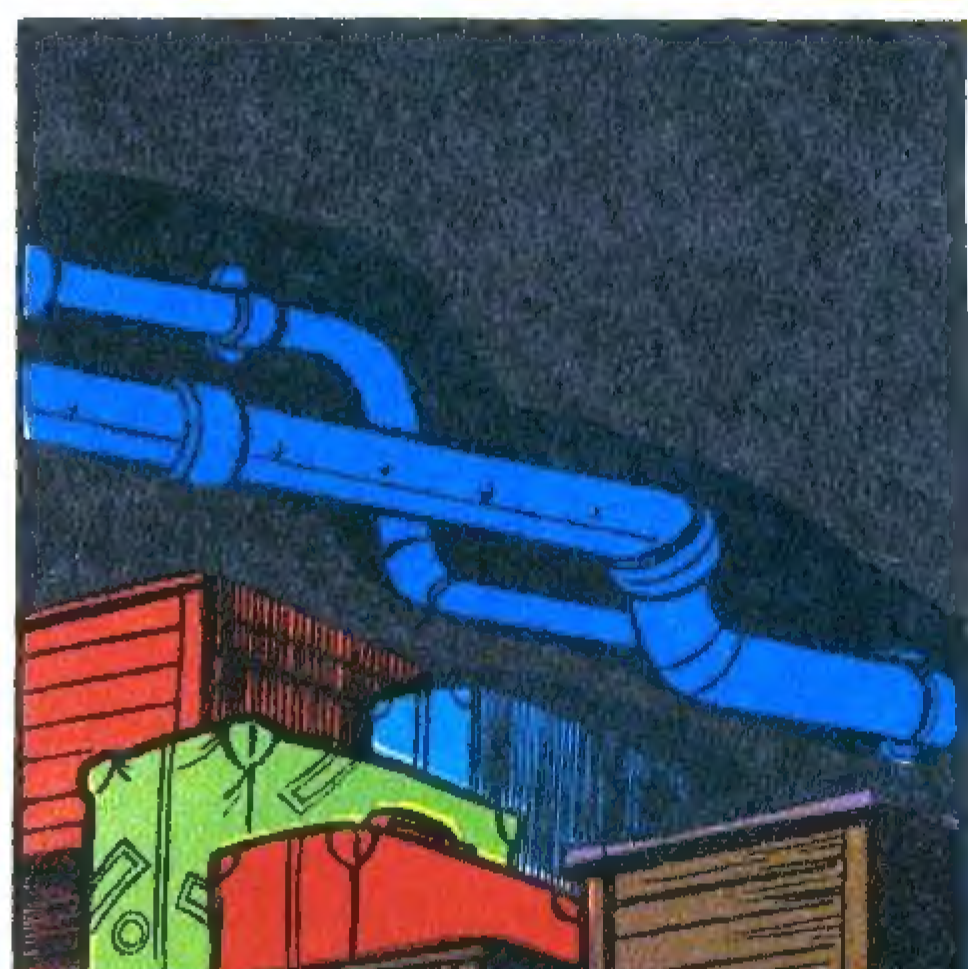

OPA, U DENKT TOCH ZEKER NIET DAT DE DIEVEN DE KOFFER VAN PROFESSOR PIECKER IN DEZE BAGAGERUIMTE VERSTOPT HEBBEN?
IK DENK IETS HEEL ANDERS... VOLGENS MIJ ZITTEN DE DIEVEN OOK IN DE BAGAGERUIMTE!

LUISTER, LANDROTTEN! WE GAAN EENS BENEDEN IN DAT RUIM KIJKEN! WE GAAN HET ZAAKJE ONDERZOEKEN!

SSSST, BEO!
VOORZICHTIG, MENSEN, VAL NIET VAN DE TRAP!
BAGAG

BAGAGE
WE ZIJN ER, MAKKERS! IK ZAL EENS KIJKEN OF DE KUST VEILIG IS!

ALLES OKEE! VOLG ME!

WAT EEN BERG KOFFERS! WAAR ZOU NU DAT KNALRODE KOFFERTJE VAN PROFESSOR PIECKER ZIJN?
IK ZIE WEL ZES RODE KOFFERS STAAN, OPA! MAAR WELKE ZOU DE GESTOLEN KOFFER ZIJN?

AI, AI!! DAAR HEB JE ZE WEER!

OLD SHATTERHAND
EN WINNETOU
DOOR DR. KARL MAY

WAT BETEKENT DAT?
NIETS!

DAAR ZIJN ZE! HA! HA!

Hiiiiiiiiiiii!

DE COMANCHEN! ...

HALT! IK, OLD SHATTERHAND, VECHT NIET MET U. IS UW AANVOERDER PIDA HIER? ALLEEN AAN HEM ZAL IK MIJ OVERGEVEN!

PIDA, DE ZOON VAN TANGUA, IS DE GEZWOREN VIJAND VAN OLD SHATTERHAND!

DOOD HEM! SPAAR HEM NIET!

NIET U, MAAR IK DEEL HIER BEVELEN UIT! HEBT U DAT GOED BEGREPEN?
JA, MAAR IK BEN EEN VRIEND VAN DE COMANCHEN EN...

U LIEGT!
MIJN VADER TANGUA HEEFT U NOOIT ZIJN VRIEND GENOEMD! WIJ DULDEN U, DAT IS ALLES!

OLD SHATTERHAND IS MIJN GEVANGENE. WIL HIJ MIJ ZIJN WAPENS GEVEN?
JA!

IK HEB ER ALTIJD VAN GEDROOMD DIE BE-ROEMDE BERENDODER EN HET HENRYGEWEER IN MIJN BEZIT TE HEBBEN!

U HEBT GEEN RECHT OP DEZE WAPENS, ZE ZIJN NU VAN MIJ!

OKEE, MAAR DAN WIL IK DE PAPIEREN HEBBEN DIE HIJ IN ZIJN ZAK HEEFT!

ACHTERUIT!
IK WIL WETEN WAT VOOR PAPIER JE OP-GEGRAVEN HEBT!

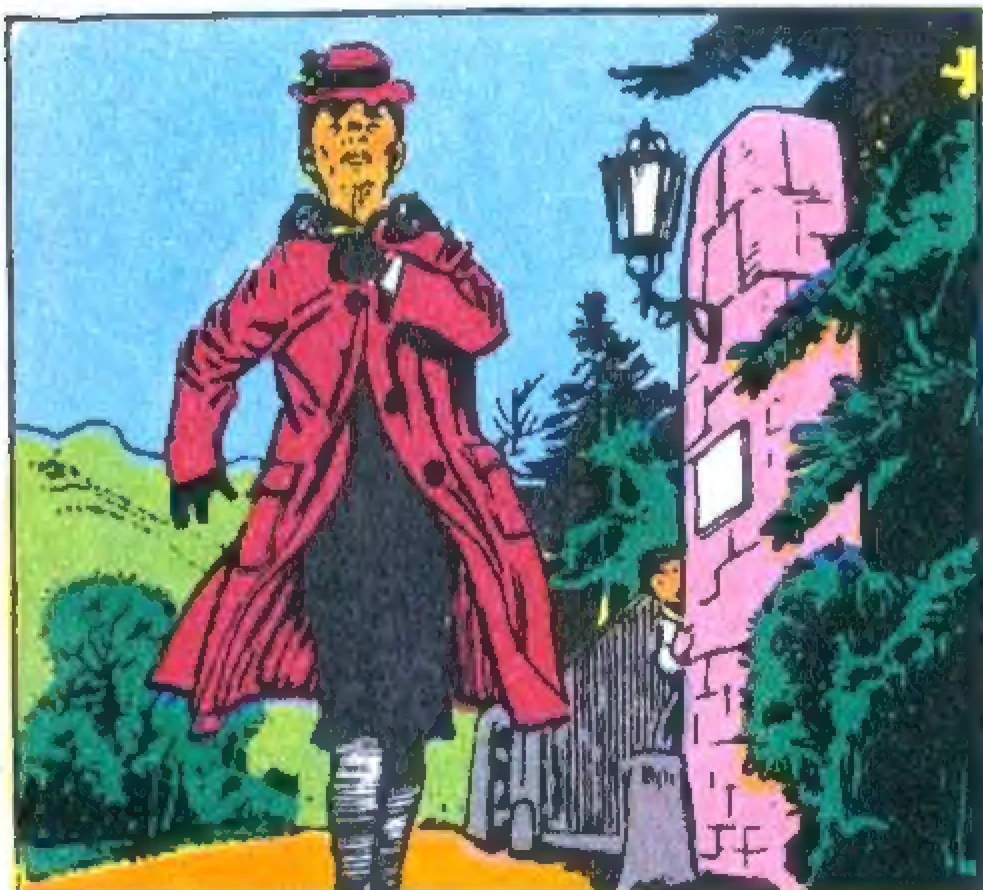

OEFF!
OEFF!

SCHURK!
ARRANZ 65

JE LAATSTE UUR HEEFT GESLAGEN, OLD SHATTERHAND!

RAADSELS ROND DE EDELWEISS-SCHOOL

Angela heeft tijdens de recreatie kamerarrest, maar als ze juffrouw Smith de school ziet verlaten, gaat ze haar achterna...

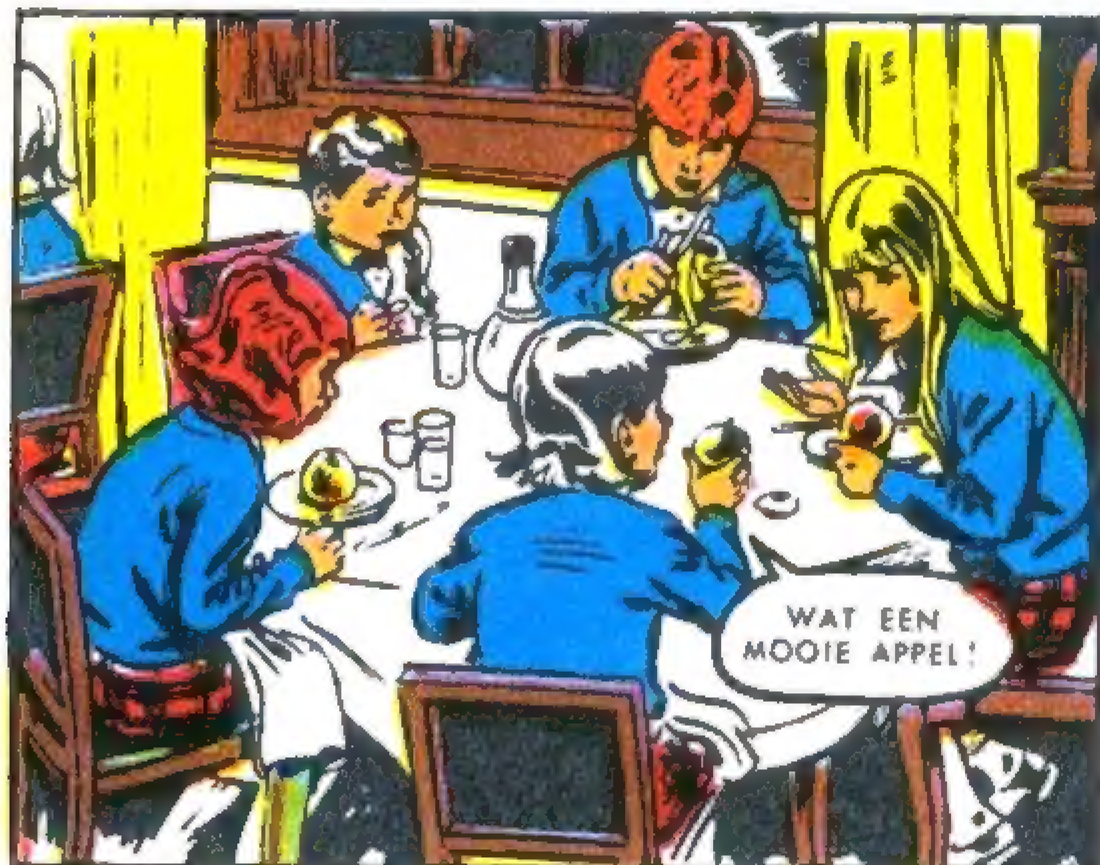
ANGELA VERTELT HAAR VRIENDINNEN WAT ZE GEZIEN EN GEHOORD HEEFT.

ANGELA KAN DE KWESTIE MET JUFFROUW SMITH MAAR NIET VERGETEN. . .

MAAR DE VRIENDINNEN. . .

GAAN DE ANDERE MEISJES MET ANGELA MEE OF ZAL ZE IN HAAR EENTJE OP SPEURTOCHT MOETEN?

DE SCHIPBREUKELINGEN

DE ANDEREN WAREN ERG INGENOMEN MET ONZE NIEUWE AANWINST, DE FLAMINGO. IK VERZORGDE ZIJN VLEUGEL EN BOND HEM MET EEN LANG TOUW AAN EEN STEEN, ZODAT HIJ BIJ DE BEEK KON KOMEN.

VOOR HET RUWE LEVEN HIER KAN IK BETER MANNENKLEREN DRAGEN!

U LIJKT WEL EEN MATROOS, MOEDER!

MIJN VROUW HAD GEDURENDE ONZE AFWEZIGHEID WAT GESNUFFELD IN DE KLEREN DIE WE VAN HET SCHIP HADDEN MEEGENOMEN, EN HAD EEN WAT PRAKTISCHER KOSTUUM AANGETROKKEN.

VOORDAT WE MET DE HUT KONDEN BEGINNEN, MOESTEN WE EEN TOUWLADDER HEBBEN OM IN DE KRUIN VAN DE BOOM TE KUNNEN KOMEN. DE TOUWLADDER MOEST OP EEN HOOGTE VAN ONGEVEER TIEN METER AAN DE LAAGSTE TAKKEN BEVESTIGD WORDEN, MAAR HOE KWAMEN WE DAAR? ONDERWEG NAAR HET STRAND HAD IK EEN OPLOSSING GEVONDEN.
EERST MAAKTE IK EEN PIJL EN BOOG EN BOND EEN KATOENEN DRAAD (UIT HET NAAIMANDJE VAN MIJN VROUW) VAN ONGEVEER VIJFENTWINTIG METER AAN DE PIJL . . .

IK SCHOOT DE PIJL OVER DE LAAGSTE TAK HEEN. WE HADDEN NU EEN DRAAD, DIE AAN WEERSKANTEN VAN DE TAK TOT OP DE GROND HING.

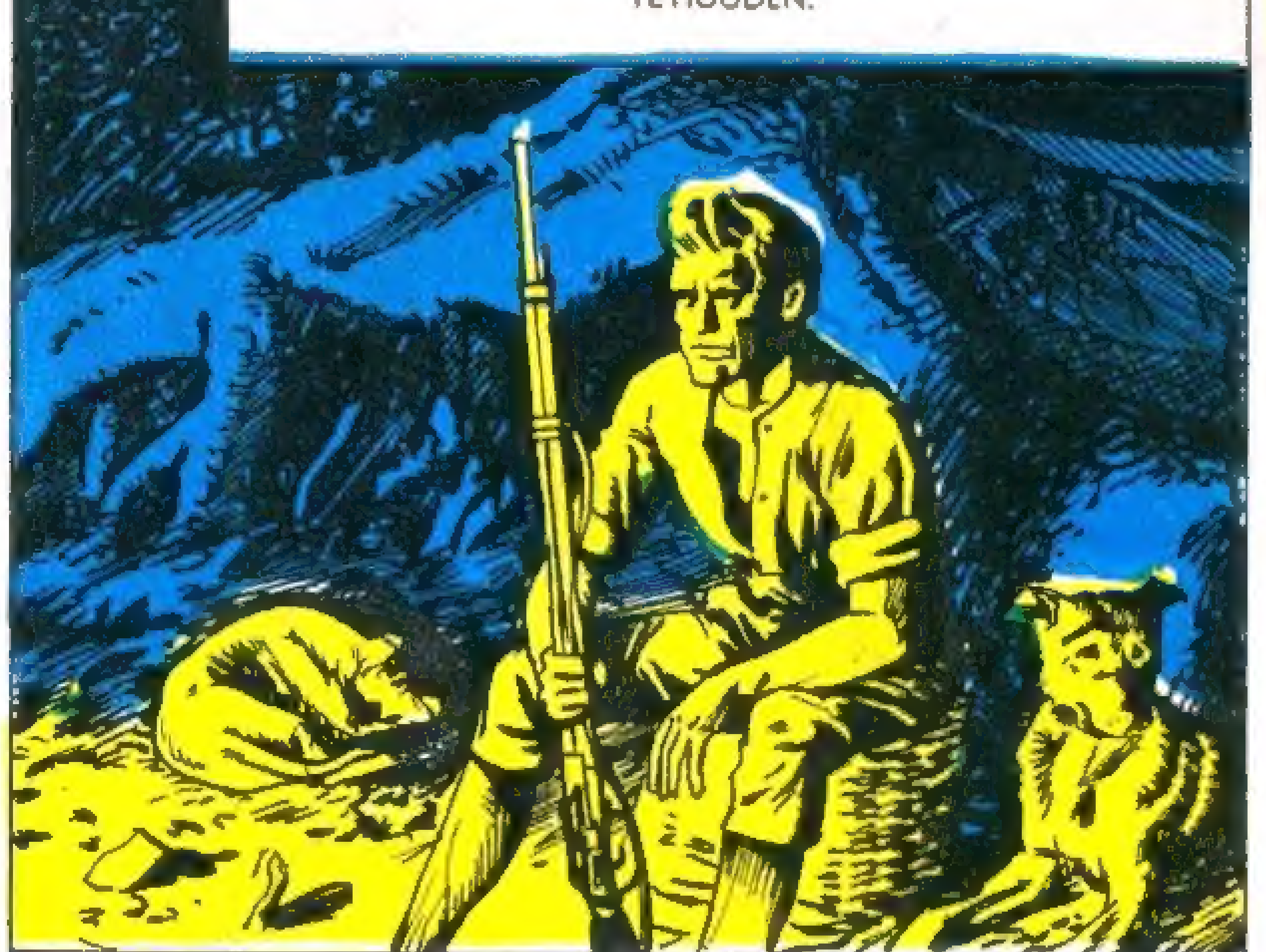
AAN DEZE DUNNE DRAAD KNOOPTE IK EEN STEVIGER TOUW EN HEES DAT OVER DE TAK.

TOEN DE LADDER KLAAR WAS, HESEN WE HEM OP TOT HIJ DE TAK BEREIKTE. HET HIJSTOUW WERD NU STEVIG AAN EEN VAN DE WORTELS GEBONDEN EN DE TOUWLADDER WAS BEDRIJFSKLAAR.

HET WAS LAAT GEWORDEN EN WE BESLOTEN TUSSEN DE WORTELS VAN DE BOOM TE OVERNACHTEN. DE DIEREN DREVEN WE BIJEEN EN WE BONDEN ZE VLAK BIJ ONS VAST.

WE LEGDEN EEN GROOT VUUR AAN OM DE WILDE DIEREN OP EEN AFSTAND TE HOUDEN. IK BESLOOT OP TE BLIJVEN OM HET VUUR TE VERZORGEN EN EEN OOGJE IN HET ZEIL TE HOUDEN.

DE NACHT VERLIEP ZONDER STOORNIS EN WE WAREN AL WEER VROEG UIT DE VEREN.
MIJN VROUW EN TWEE JONGENS GINGEN MET DE EZEL NAAR HET STRAND OM HOUT TE HALEN.

INTUSSEN KLOMMEN FRITZ EN IK LANGS DE TOUWLADDER OMHOOG OM EEN GESCHIKTE PLAATS VOOR ONZE HUT TE ZOEKEN.

DE BOOM WAS IDEAAL OM ER EEN HUT IN TE BOUWEN. DE ZWARE TAKKEN LIEPEN NAGENOEG HORIZONTAAL, ZODAT ZE EEN MOOIE ONDERGROND VORMDEN VOOR DE VLOER.
DE TAKKEN DIE IN DE WEG ZITTEN, ZAGEN WE STRAKS WEL AF!
HET HOUT DAT MIJN VROUW EN DE JONGENS VAN HET STRAND MEEBRACHTEN, HESEN WE NAAR BOVEN EN WE MAAKTEN ER EEN STEVIGE VLOER VAN.

OMDAT WE TOCH HOUT GENOEG HADDEN EN WE OOK AAN ONZE VEILIGHEID MOESTEN DENKEN, MAAKTEN WE ER NOG EEN LEUNING OMHEEN.
STRAKS HALEN WE DE HANGMATTEN OP. DIE KUNNEN WE MOOI AAN DE TAKKEN OPHANGEN.

EEN GROOT ZEIL DAT WE OVER DE TAKKEN BOVEN ONS HOOFD HINGEN, VORMDE HET DAK. DE UITEINDEN SPIJKERDEN WE VAST AAN DE LEUNING EN DE VLOER.

Map en Moppie

VAN HEINDE EN VERRE

Je zou er een kleur van krijgen, denkt deze Afrikaanse kameleon. Dit merkwaardige diertje, dat ongeveer zeventien centimeter groot is, past zich aan bij de kleur van zijn omgeving. Bevindt de kameleon zich bijvoorbeeld tussen groene planten, dan wordt hij zelf ook groen. Zijn vijanden zullen hem dan ook niet makkelijk ontdekken.

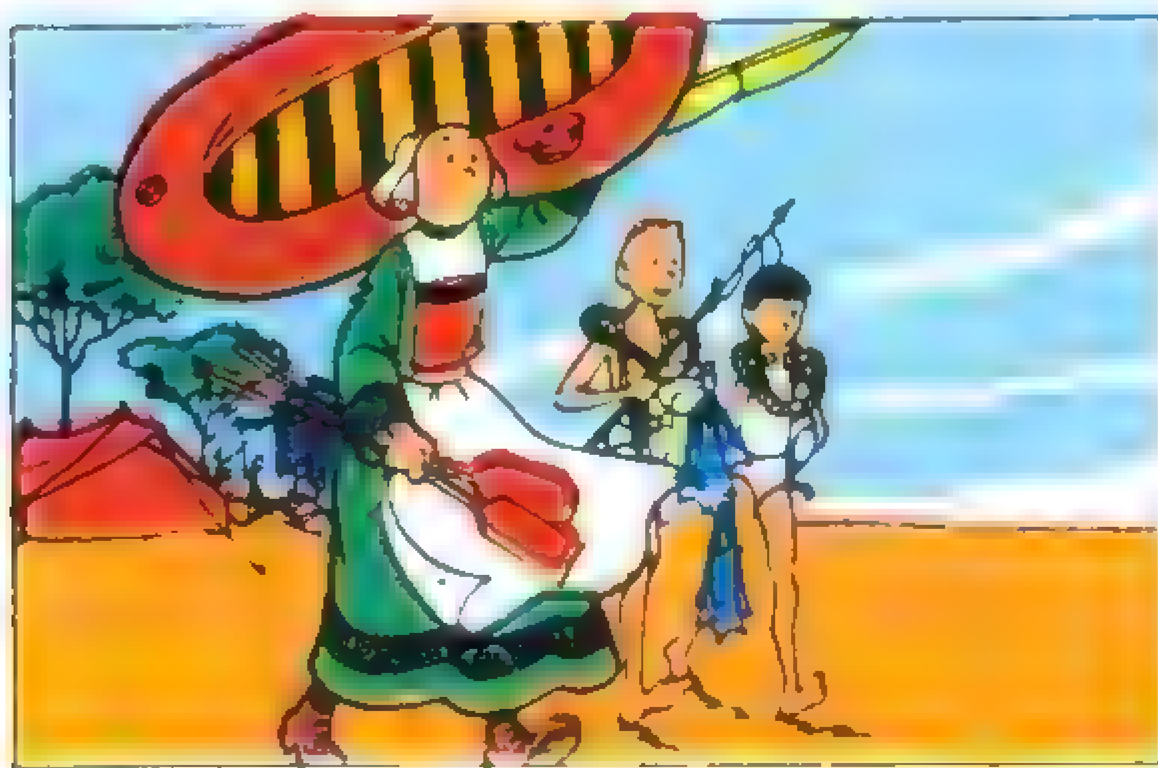
Zo nu en dan moeten de „nageltjes" van de olifanten geknipt worden. Dit gebeurt alleen niet met een schaar, maar met een complete timmermansuitrusting. Je ziet dat de oppasser hier met een zaag, vijlen, schuurpapier en nog andere gereedschappen bezig is.

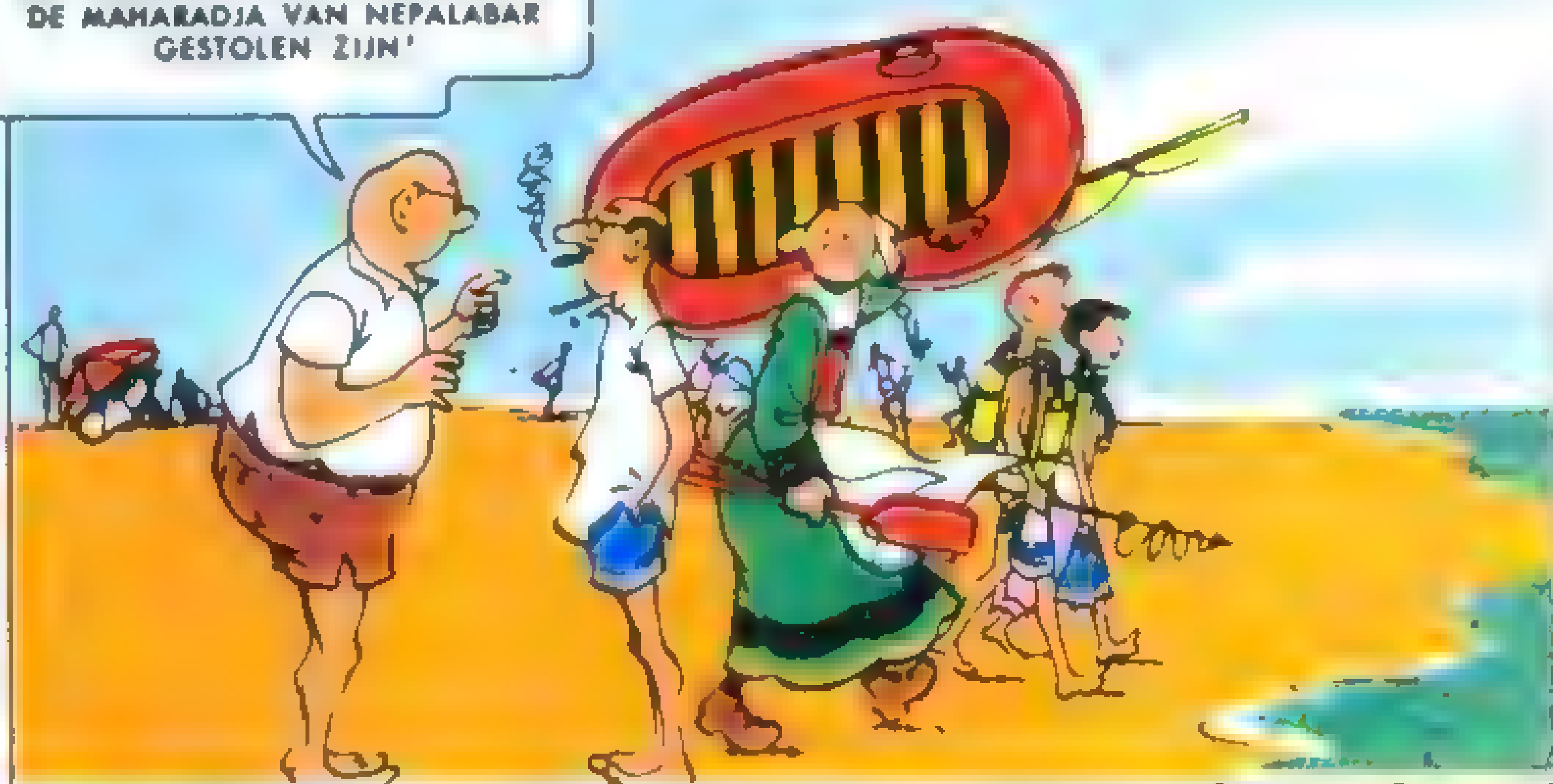

Toosje Tontel

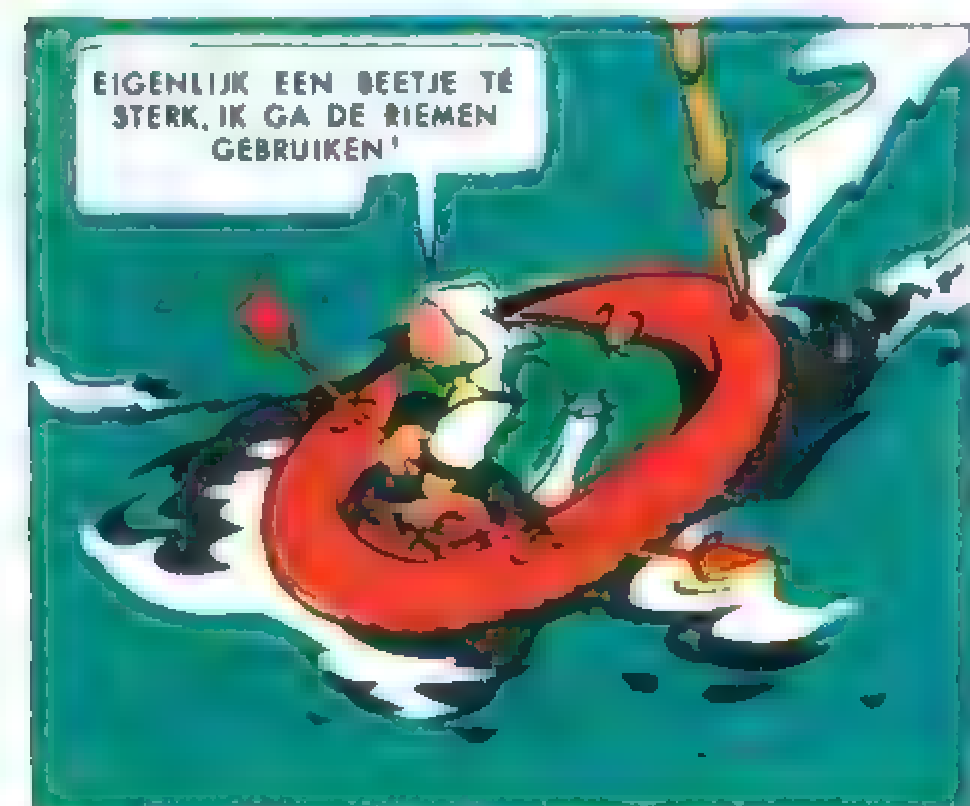

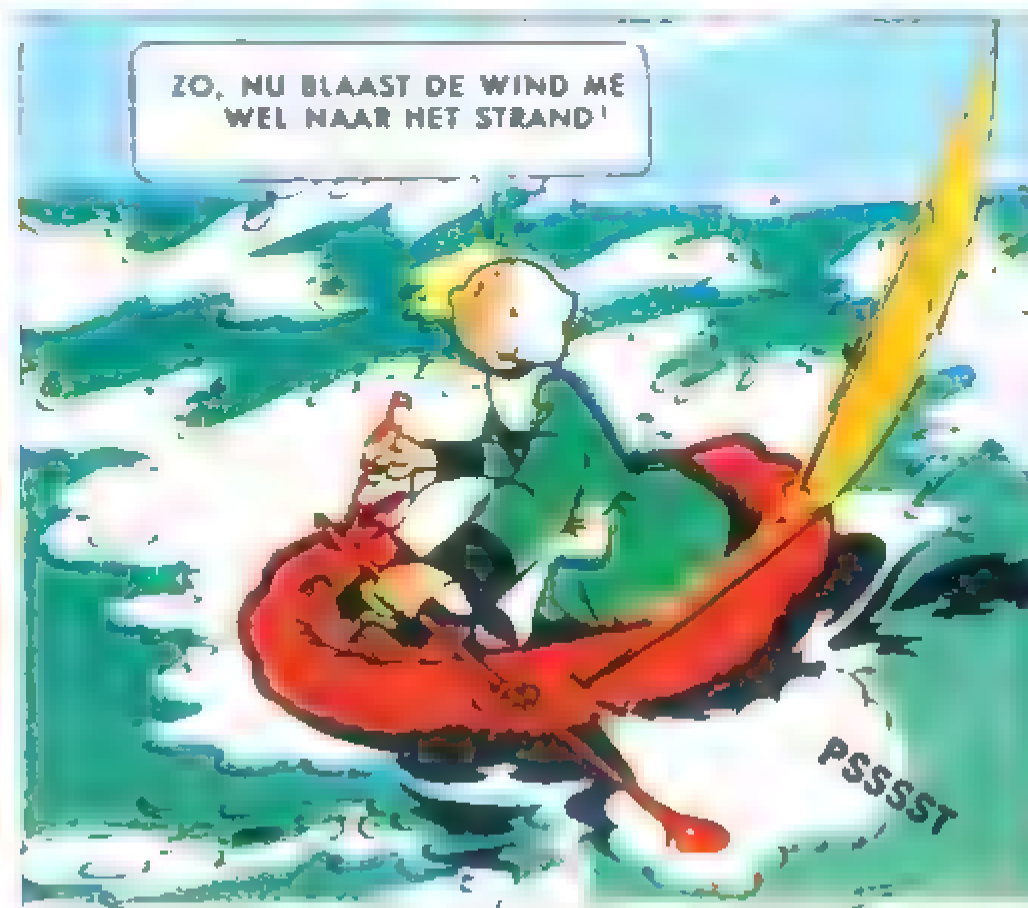

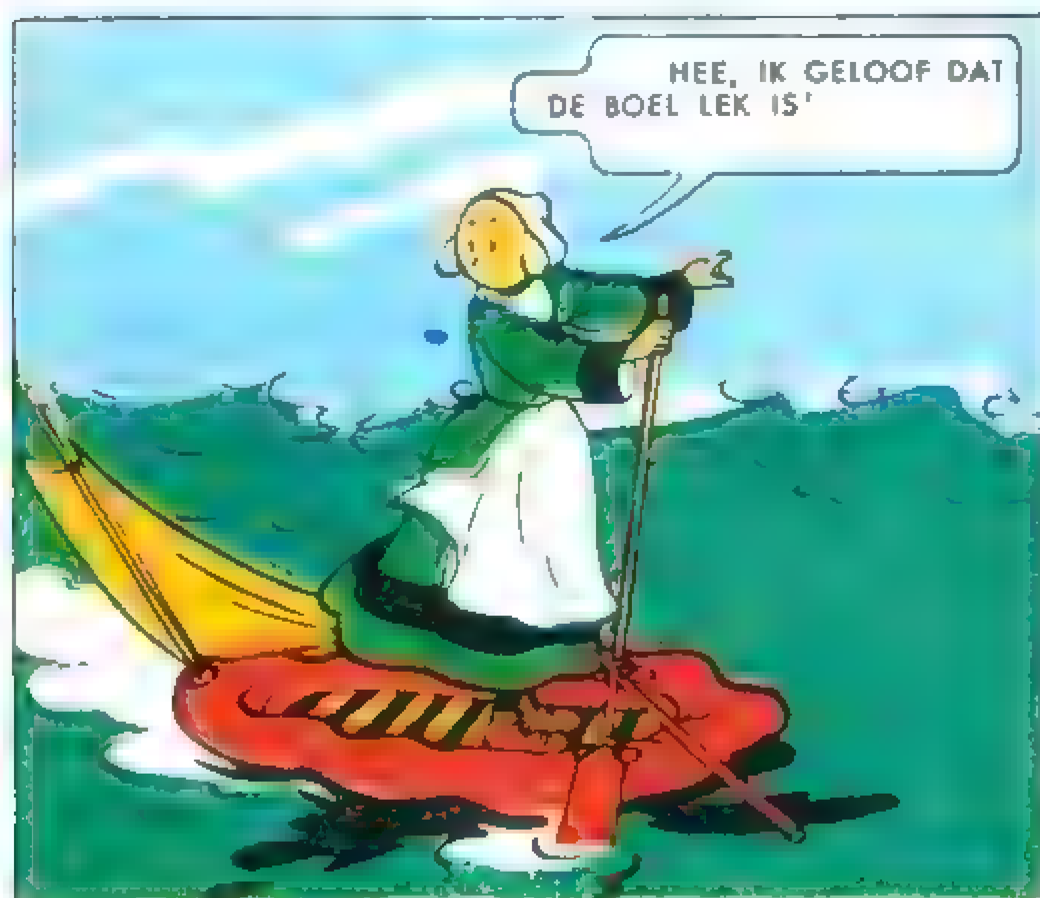

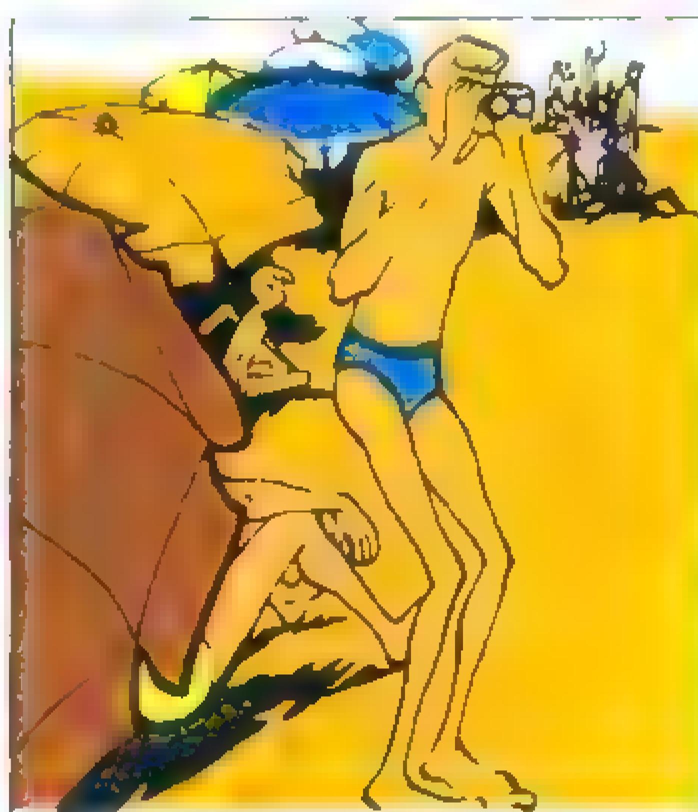

EN DAN WORDT TOOSJE GEZIEN DOOR EEN HEER OP HET STRAND.

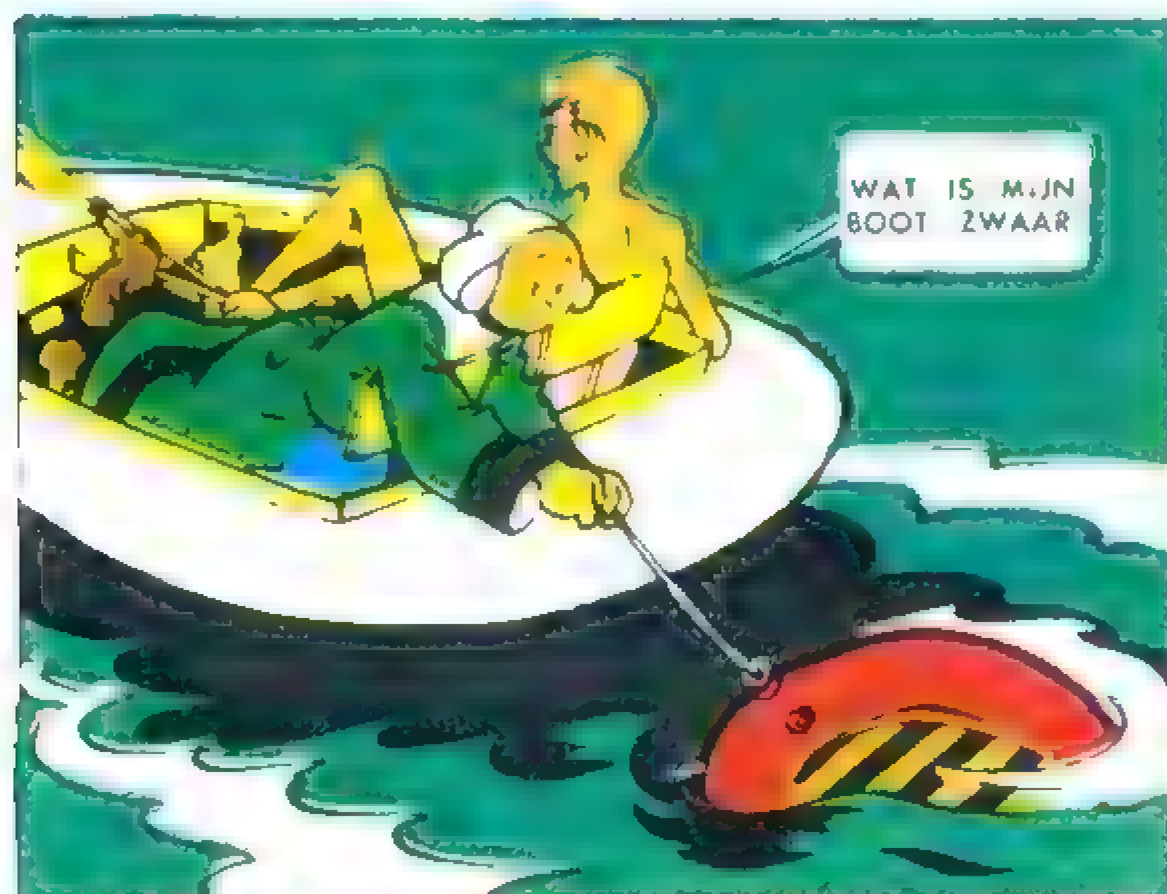

MOEDIG EN NIEUWSGIERIG ALS HIJ IS SPRINGT HIJ IN EEN TRAPBOOTJE

. . . EN SCHIET DE ONVOORZICHTIGE TOOSJE TE HULP

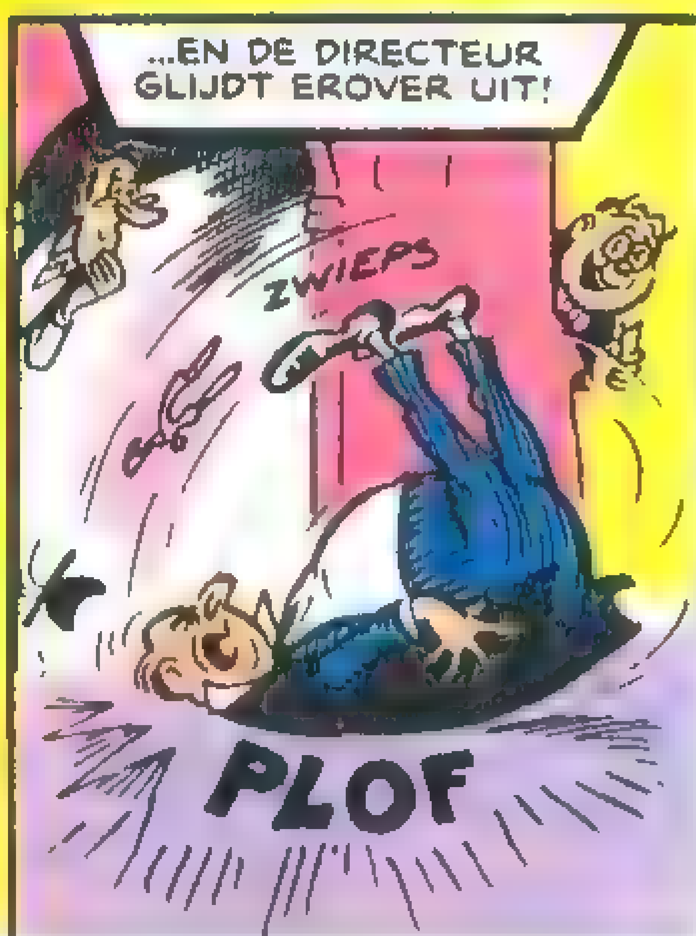

GEEN WONDER

Billie Turf

het dikste studentje ter wereld

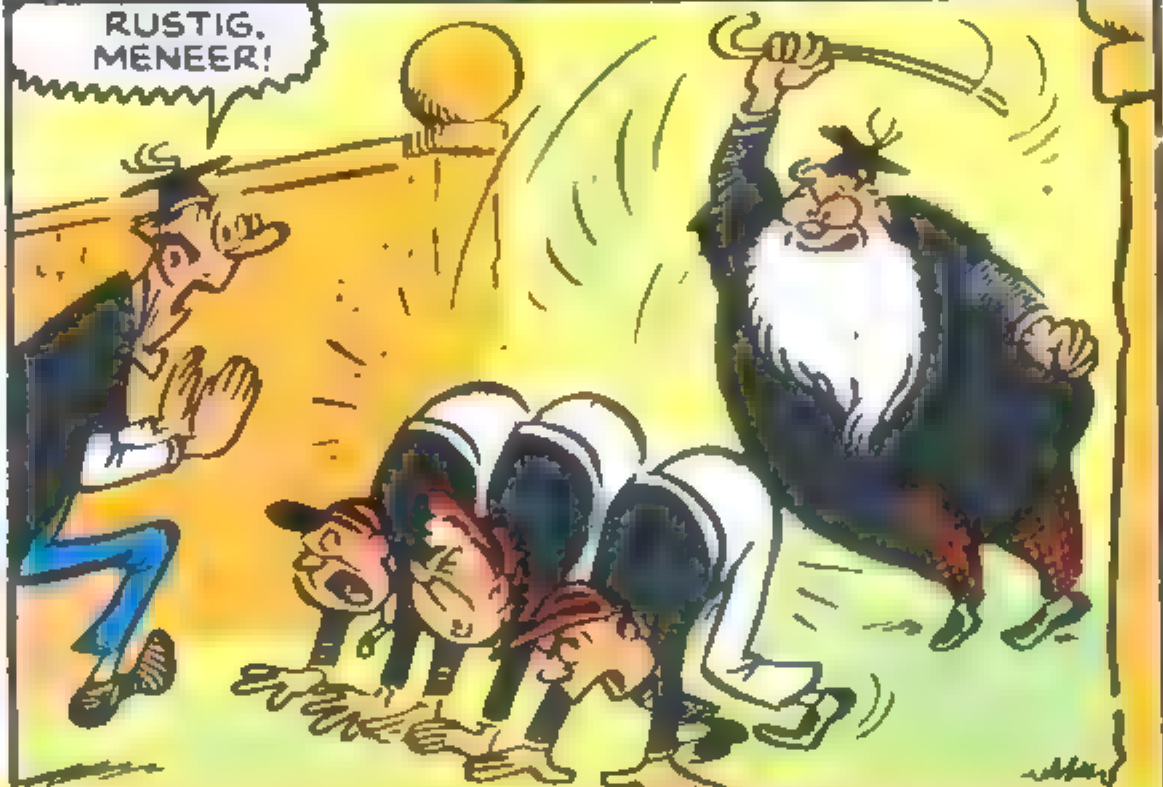

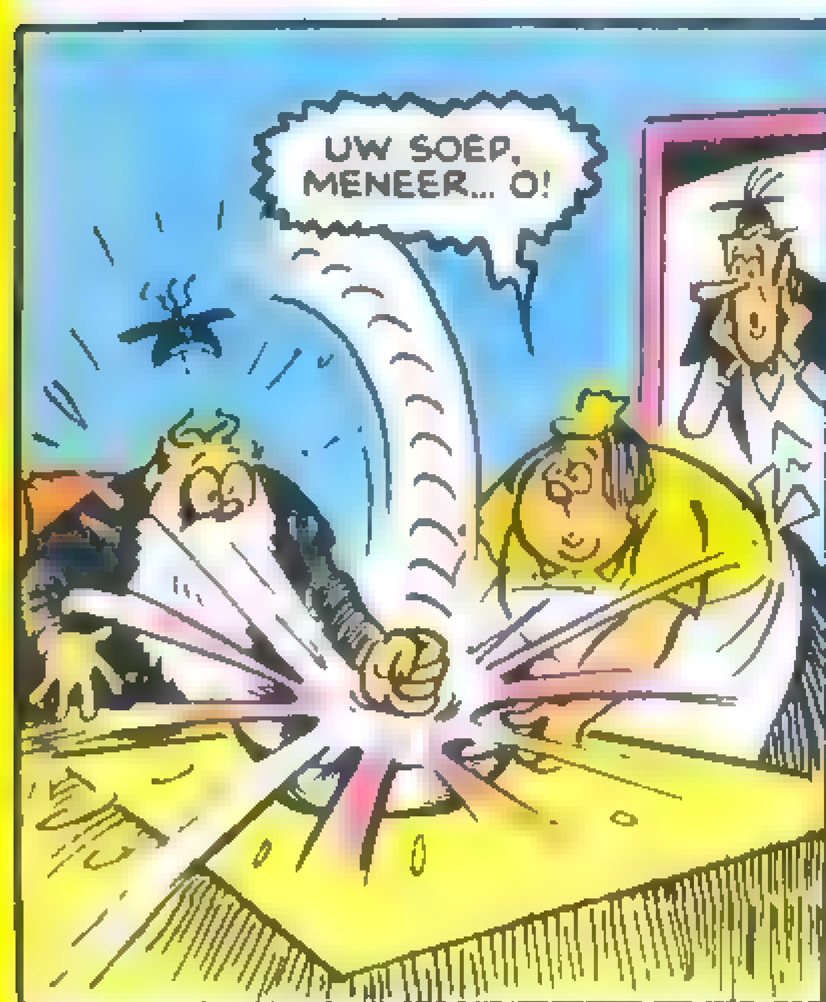

STEEK JE HAND NAAR VOREN!
MAAR IK HEB NIETS GEDAAN!
EEN VREEMD HEERSCHAP! IK ZAL DE WELKOMSTMAT MAAR WEGHALEN!
WELKOM

WAT EEN PRACHTKANS! DIT HEB IK ALTIJD NOG EENS BIJ MENEER KWEL WILLEN DOEN!

DAAR KRIJGT EEN MENS HONGER VAN!
EETKAMER

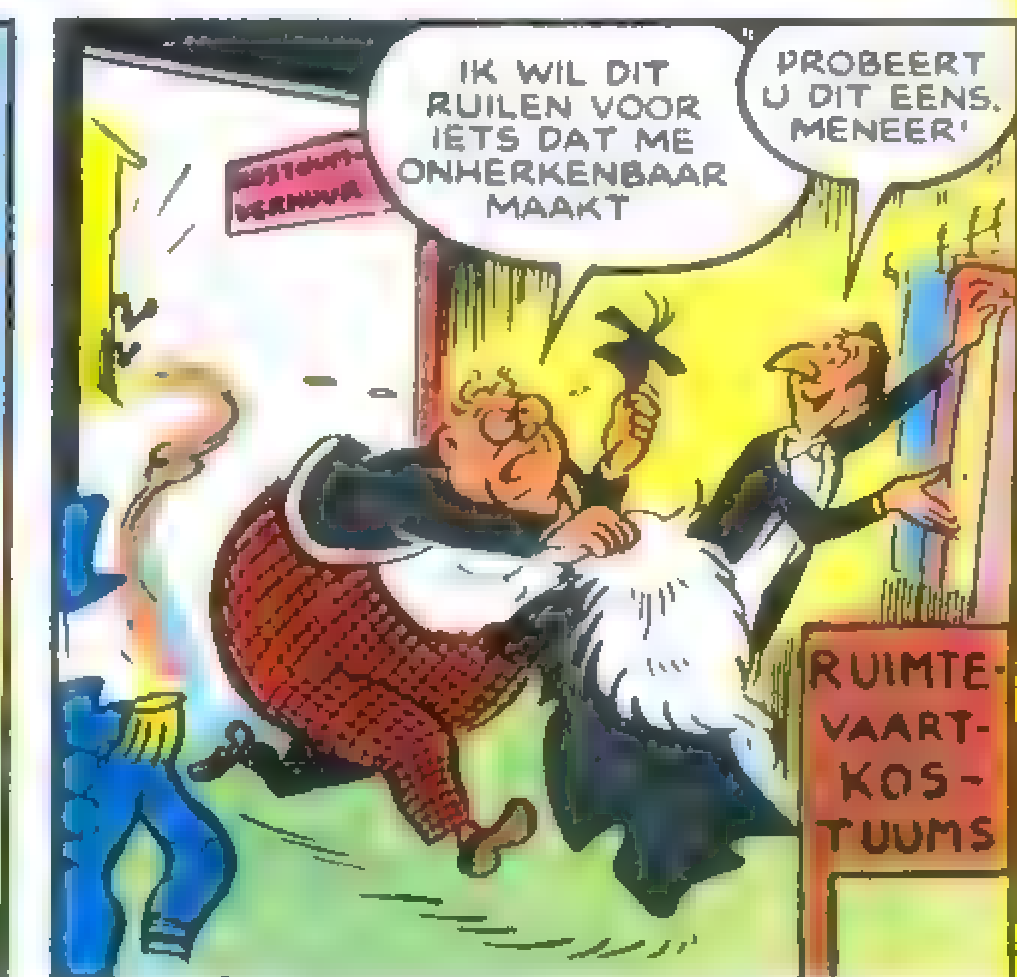
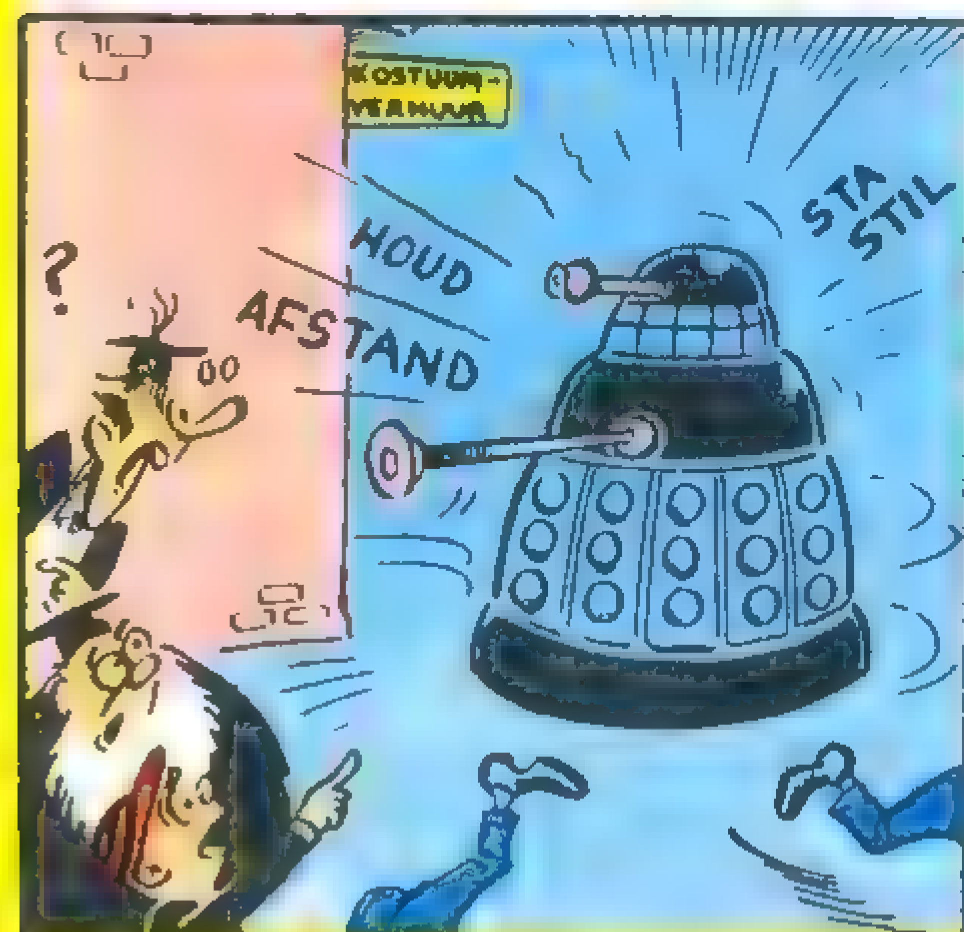
ETEN! BRENG ME ETEN!
OPSCHIETEN! ERGER HEM VOORAL NIET!
BOEM
BOEM

UW SOEP, MENEER... O!

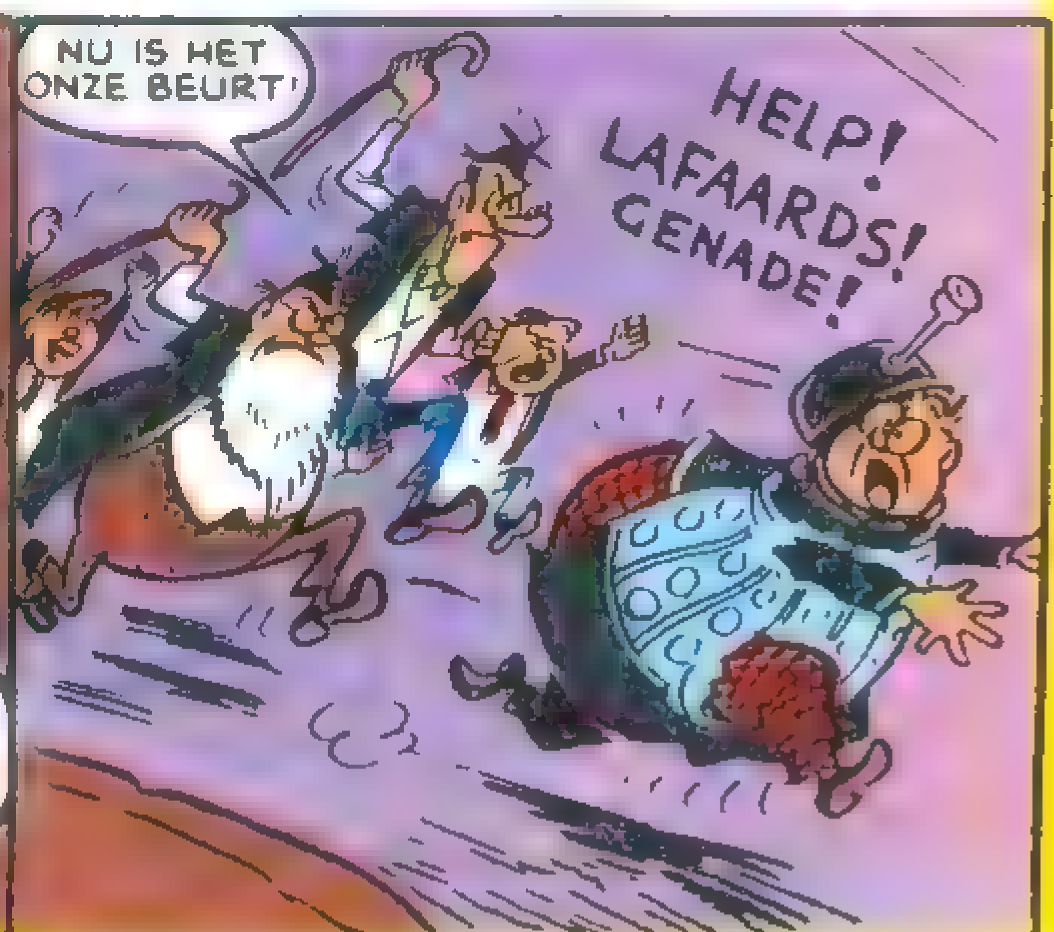
IK KAN HET NIET UIT MIJN BAARD LIKKEN!

VLUG, KOMT U MAAR MEE NAAR DE DROOGKAMER, MENEER!

IK ZAL UW BAARD WEL EVEN ONDER HANDEN NEMEN, MENEER!

INTUSSEN IS DE ONSCHULDIGE DR. KIJKSLIM DOOR DE POLITIE VRIJGELATEN...
WIE IS DIE BEDRIEGER? HIJ MAG NIET ONTSNAPPEN!
MAAKT U GRAPJES?

HET IS BILLIE!
ALS IK HIER NIET WEGKOM, BEN IK ZUUR!

IK WIL DIT RUILEN VOOR IETS DAT ME ONHERKENBAAR MAAKT
PROBEERT U DIT EENS, MENEER!
RUIMTEVAARTKOSTUUMS

KOSTUUMVERHUUR
HOUD AFSTAND
STA STIL

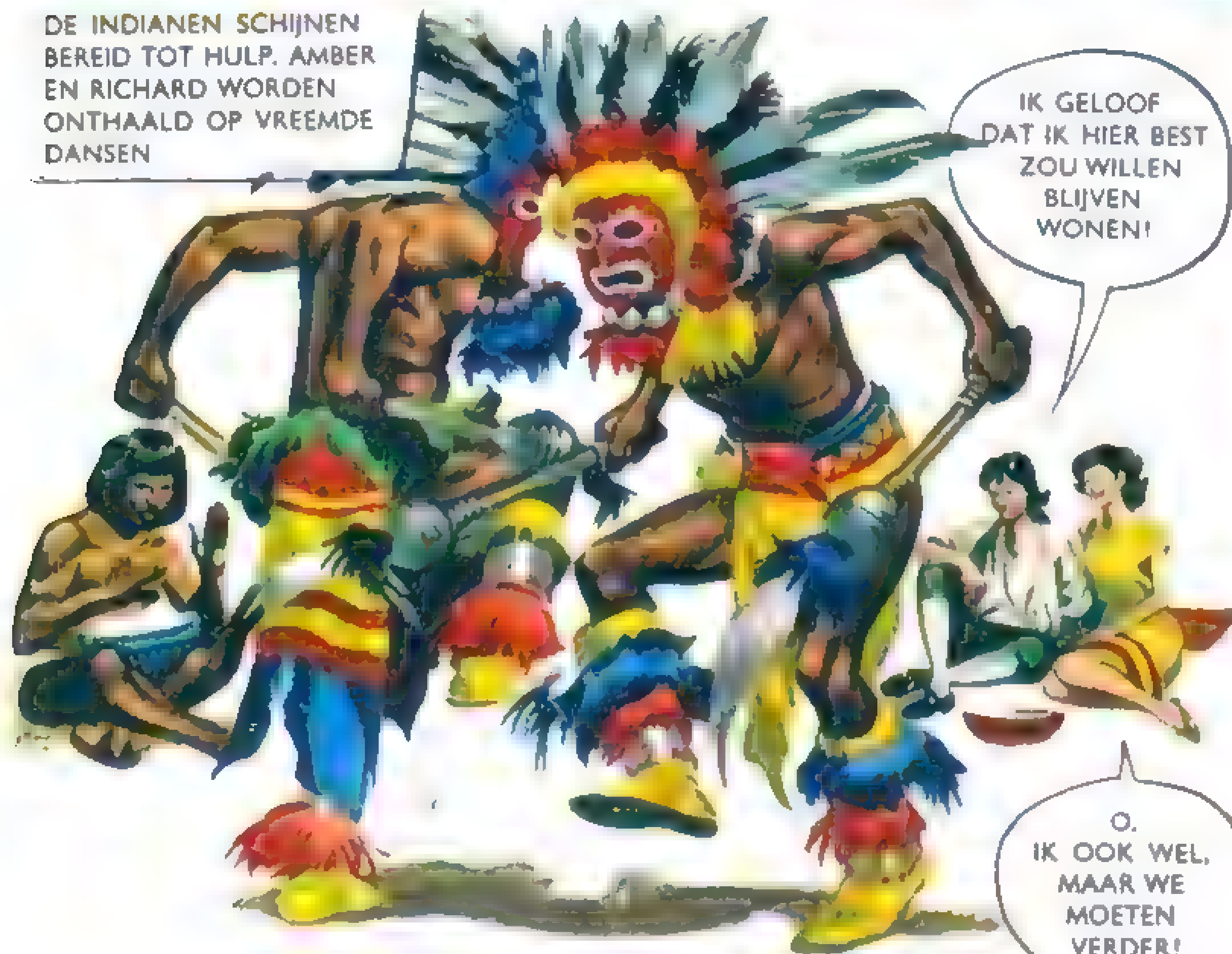
BILLIE HEEFT PECH! HET PAK IS HEM VEEL TE KLEIN...
HA, HA! IK HEB ZE WEER GEFOPT!
IK GELOOF DAT IK DIE RUG HERKEN!

NU IS HET ONZE BEURT!
HELP! LAFAARDS! GENADE!

Amber gaat

AMBER EN RICHARD ZIJN NA HUN SCHIPBREUK GELAND OP HET EILAND CUBA. VAN VRIENDELIJKE INDIANEN KRIJGEN ZE IEDER EEN PAARD. HUN PROBLEEM IS HOE ZE AMERIKA KUNNEN BEREIKEN, HET LAND WAARHEEN ZE ONDERWEG ZIJN.
LATEN WE HET HOPEN.
DAAR IS WEER EEN DORP. MISSCHIEN KUNNEN ZE ONS HIER HELPEN

AMBER PROBEERT DE WILDEN DUIDELIJK TE MAKEN WAT ZE WIL. OMDAT ZE HUN TAAL NIET SPREEKT, BEHELPT ZE ZICH MET GEBAREN.
WIJ ZOEKEN EEN BOOT. KUNT U ONS HELPEN?
IK GELOOF DAT ZE JE BEGRIJPEN. ZE LACHEN TENMINSTE!

DE INDIANEN SCHIJNEN BEREID TOT HULP. AMBER EN RICHARD WORDEN ONTHAALD OP VREEMDE DANSEN
IK GELOOF DAT IK HIER BEST ZOU WILLEN BLIJVEN WONEN!
O, IK OOK WEL, MAAR WE MOETEN VERDER!

LATER WORDEN ZE NAAR HET STRAND GEBRACHT, MAAR ALS AMBER DE BOOT ZIET, SCHRIKT ZE. HET IS EEN KLEINE INDIAANSE KANO.
DAAR HEBBEN WE NIETS AAN!
HET IS BETER DAN NIETS EN WE KUNNEN NIET WEIGEREN!

MET GEMENGDE GEVOELENS VAREN ZE WEG. WAT VOOR GEVAREN STAAN HUN NU TE WACHTEN?
O, RICHARD, IK GELOOF NOOIT DAT WE AMERIKA HALEN!
MOED HOUDEN, AMBER! WIE WEET LUKT HET WEL!

ALS EEN PAAR UUR LATER DE AVOND VALT . . .
WE MOETEN SLAPEN, MAAR . . .
WACHT EENS! IK ZIE GINDS EEN LICHT!

AMBER SPRINGT OP, ZET EEN HAND AAN HAAR MOND EN BEGINT TE ROEPEN ZO HARD ZE KAN
HALLOOOO! HALLOOO!

naar AMERIKA

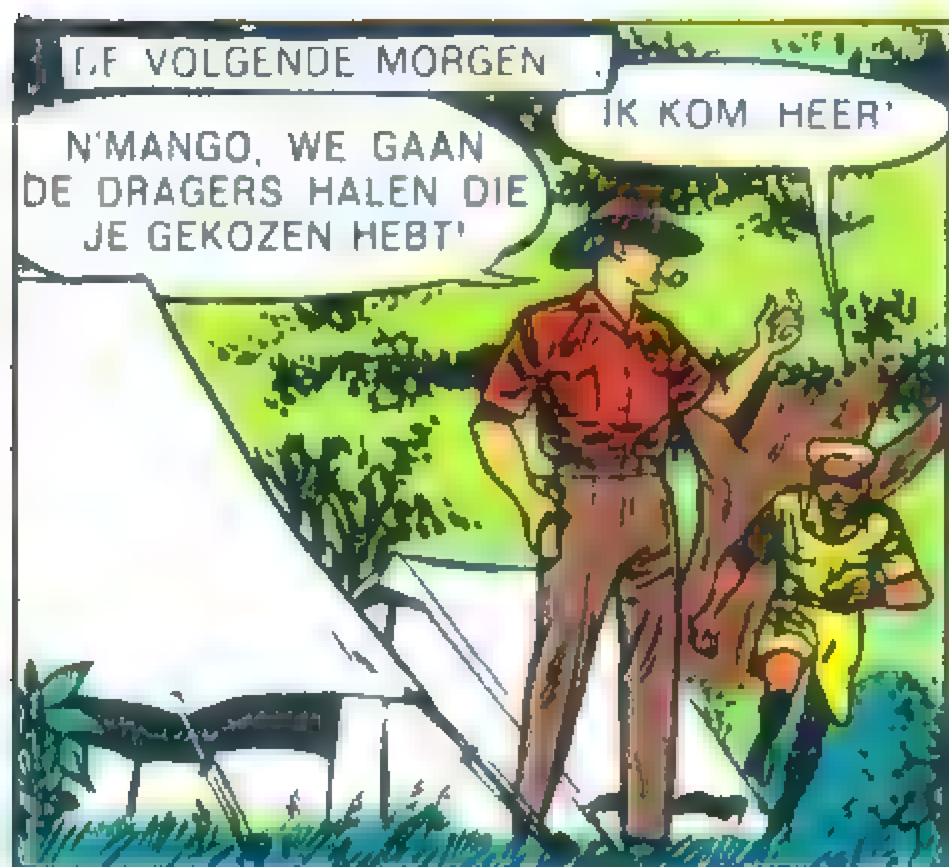

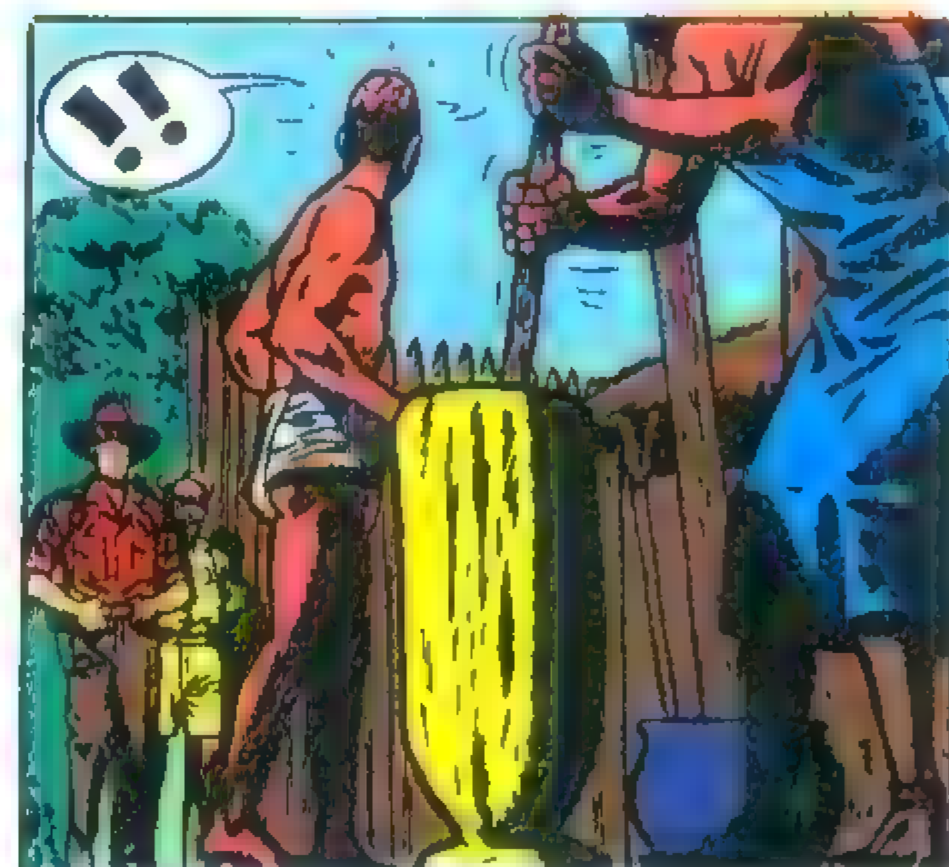

TIGER JOE en

Tiger Joe heeft
s nachts in het gehe m
een vergodering van de
luipaardmannen bi gewoond
Dezen denken dat hi dood is

de luipaardmannen

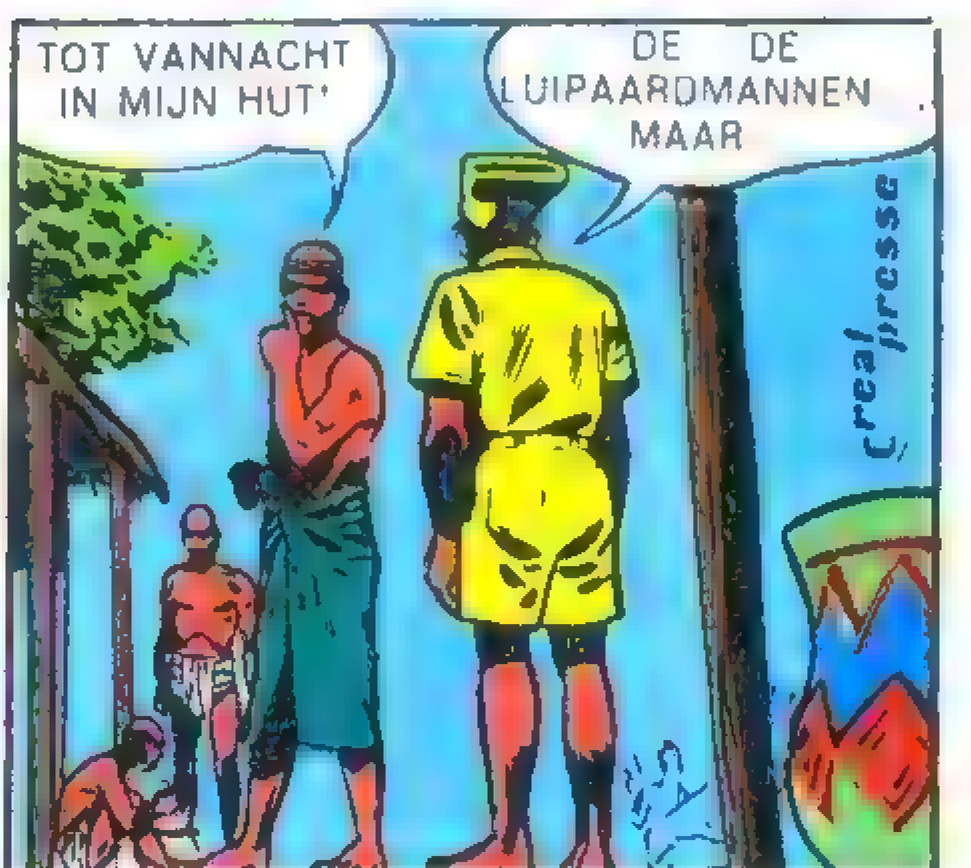

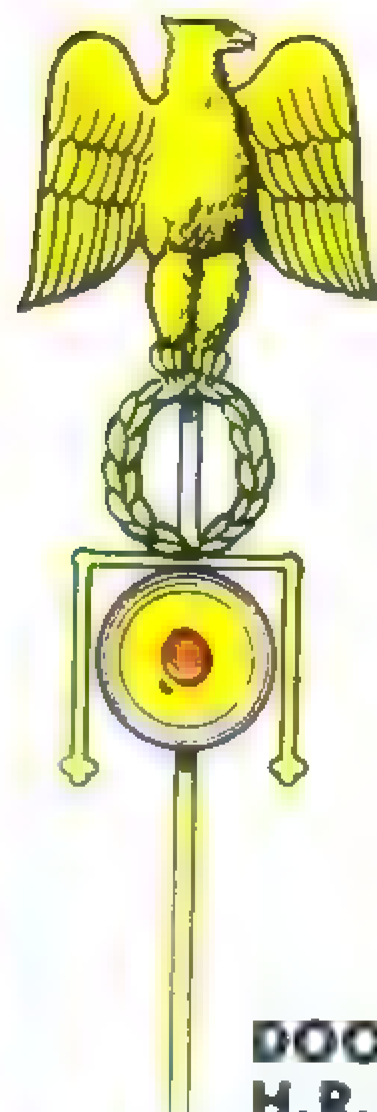

4

Korte inhoud: Twee Britse jongens, Bryn en Eddi, zijn naar de markt in de stad geweest. Op de terugweg zien ze hoe een paar gewonde Romeinen door de bewoners van een dorp in een kooi op een brandstapel worden gezet. Plotseling verschijnt er een Romeinse legerafdeling. De slachtoffers worden bevrijd en de jongens worden ten onrechte gevangengenomen. Samen met andere gevangenen worden ze weggevoerd naar een stad aan de kust. Hier weten ze op een gegeven ogenblik aan hun bewakers te ontsnappen.

ONDER DE ADELAAR

DOOR H. R. POTTER

DE AVONTUREN VAN TWEE BRITSE JONGENS IN DE ROMEINSE TIJD

Vlak bij de rivier, te midden van hoge stapels manden en balen die wachtten op vervoer, bleven ze tenslotte hijgend staan.

Al spoedig vonden ze een geschikt plekje om zich te verstoppen. Daar kwamen ze weer een beetje op adem en ze besloten er de avond af te wachten. Ze moesten er natuurlijk voor zorgen dat ze niet werden gezien, omdat de ijzeren slavenbanden, die ze nog steeds om hun hals droegen, hen onmiddellijk zouden verraden.

Het duurde niet lang of ze hoorden dat er in de stad alarm werd geslagen. Door een spleet tussen een paar manden zagen ze verschillende troepjes soldaten de houten brug oversteken, die de Romeinen aan de westkant van de stad hadden geslagen, waar de rivier wat smaller was. Het begon al te schemeren en er werden toortsen aangestoken om het zoeken naar de vluchtelingen te vergemakkelijken. Even later hoorden ze vlugge voetstappen in de zijstraten en stegen, vlak bij de plek waar ze zich hadden verstopt.

Het eerste gevoel van opluchting was voorbij en Bryn begon een beetje bang te worden.

„Wat moeten we nu beginnen?" zei hij op fluisterende toon. „Naar de stad teruggaan kunnen we natuurlijk niet. En als we hier blijven zitten, zullen ze ons vroeg of laat toch vinden. Nou, dan ziet het er niet best voor ons uit, vrees ik."

„Er is me daarnet iets te binnen geschoten," antwoordde Eddi kalm. „Ik geloof dat ik een plaats weet waar ze vast niet zullen zoeken."

„Waar dan?" vroeg Bryn gespannen.

„Daar, op dat schip. Ik heb het al een poosje in de gaten gehouden. De hele bemanning zit rondom de etenspot. Als we stilletjes aan boord kunnen komen, kunnen we ons daar vannacht mooi verstoppen. Dan wachten we tot alles weer rustig is en gaan ongemerkt aan wal. Dat lijkt me een prachtkans om de stad uit te komen. Als we dan langs de rivier lopen, kunnen we altijd in het water duiken zodra er onraad is."

Bryn gluurde over de rand van een stapel manden om een glimp van het schip op te vangen. Het was een gewone koopvaarder, met een hoog oplopende boeg, zo gebouwd, dat hij een maximum lading vracht kon vervoeren. In tegenstelling tot de slankere galeien, die van drie rijen roeibanken waren voorzien, bood het schip slechts plaats aan weinig roeiers, maar het was bovendien uitgerust met een mast

voor een groot zeil en met een lange boegspriet, geschikt voor het bevestigen van een hulpzeil.

Bryn, die nog nooit eerder schepen had gezien, vond het een indrukwekkend gezicht, alleen al doordat het vaartuig zo groot was.

Ineens werd het achtereinde van de gang waardoor ze waren weggevlucht, verlicht door de flakkerende vlam van een toorts. Ze hoorden voetstappen dichterbij komen en twee mannen opgewonden praten.

„Weg wezen!" fluisterde Eddi dringend. Ze begonnen zich tussen de stapels balen door te wringen, bereikten de oever van de rivier en lieten zich zo stil als otters in het water glijden. Ze hielden zich vlak bij de rand van de kade schuil totdat het gevaar geweken was. Toen het weer stil was op de losplaats, zwommen ze om het schip heen en hesen zich behoedzaam op aan een touw dat langs de achtersteven omlaaghing.

Het dek was verlaten. Ze zorgden dat ze zoveel mogelijk in de schaduw bleven en slopen voorzichtig verder, totdat ze bij een open luik kwamen. Eddi gluurde over de rand en ontwaarde de eerste sporten van een touwladder, die in het pikdonker van het ruim verdween. Uit vrees voor ontdekking deden ze weer een stap achteruit, maar op dat moment hoorden ze op het achterdek een licht gestommel. Bliksemsnel speurden ze de omgeving af om een betere schuilplaats te vinden. Dit bleek echter vergeefs. Daarom raapte Eddi al zijn moed bij elkaar en liet zich, gevolgd door Bryn, in het ruim zakken. Een paar seconden later waren ze langs de touwladder op de bodem van het ruim beland. Ze bleven doodstil staan en durfden maar amper adem te halen. Op het dek klonken voetstappen, die dichter- en dichterbij kwamen. Twee mannen bleven bij het luik staan. Na enig gemompel, waarvan de jongens geen woord verstonden, werd het luik met veel gesteun opgetild en met een zware dreun op het gat gelegd. Opnieuw klonken er voetstappen en daarna was alles stil.

„We zitten opgesloten," zei Eddi bijna onhoorbaar. „Eerder dan morgenochtend maken ze dat luik niet weer open."

Bryn schuifelde wat met zijn voeten heen en weer om aan de weet te komen in wat voor een omgeving ze nu eigenlijk waren terechtgekomen. „Waar zouden we op staan?" vroeg hij. „Ik heb zo'n idee dat dit geen vloer is."

Eddi boog zich voorover en graaide met zijn vingers over de bodem. Toen hij zich weer had opgericht zei hij: „Ik zou het niet weten. Het lijkt net alsof er lange, smalle stenen liggen, maar ze voelen aan als ijzeren staven."

Naast elkaar kropen de jongens een eindje in het donker voort totdat ze het eerstvolgende schot bereikten. De staven bleken netjes op elkaar te zijn gestapeld en er waren kettingen stevig overheen getrokken. Tegen het schot aanleunend, vroeg Eddi zich af: „Zou dit vrachtje er morgen worden uitgehaald of zou het pas zijn ingeladen?"

„Ik zie niet in wat dat voor verschil maakt," antwoordde Bryn.

„Nou, ik zou het niet zo leuk vinden om zo'n vracht staven op mijn hoofd te krijgen, zie je."

Bryn kon de humor van het geval niet inzien. „Als dat alles was waar ik me zorgen over moest maken, zou ik mijn beide handen dichtknijpen," zei hij. „Laten we er maar liever eens over piekeren wat de beste manier is om aan de Romeinen te ontkomen."

Eddi lachte luchthartig. „Kom, kom, niet zo somber," troostte hij. „Voorlopig leven we nog en we zitten hier betrekkelijk veilig. We kunnen nu wel mooie plannetjes bedenken, maar we komen toch geen stap verder zolang dat luik dicht zit. Als ze het weer openmaken, zien we wel verder. Morgen is er weer een dag."

Bryn gluurde over de rand van een stapel manden om een glimp van het schip op te vangen.

„Ja, dat heb ik je al meer horen zeggen," merkte Bryn op. „In het fort bijvoorbeeld."

„Nou, en? Ik heb je voorspeld dat er wel een gelegenheid zou komen om de benen te nemen. En heb ik geen gelijk gekregen? Geen zorgen voor de tijd, zeg ik maar. We hebben hier niets beters te doen dan uit te rusten. Laten we maar proberen wat te slapen. Wie weet, hebben we morgen al onze krachten nodig."

Bryn moest toegeven dat zijn vriend het bij het rechte eind had. Zo goed en zo kwaad als het ging, strekte hij zich in zijn volle lengte langs het schot uit. En hoe ongemakkelijk deze houding ook mocht zijn, hij viel weldra in slaap. Eddi ging er volgens de gewoonte van sommige wilden op zijn hurken bij zitten, met zijn handen om zijn enkels en het hoofd op de knieën. Op deze manier werden de meest kwetsbare delen van het lichaam, zoals de keel en de maag, beschermd bij een plotselinge aanval.

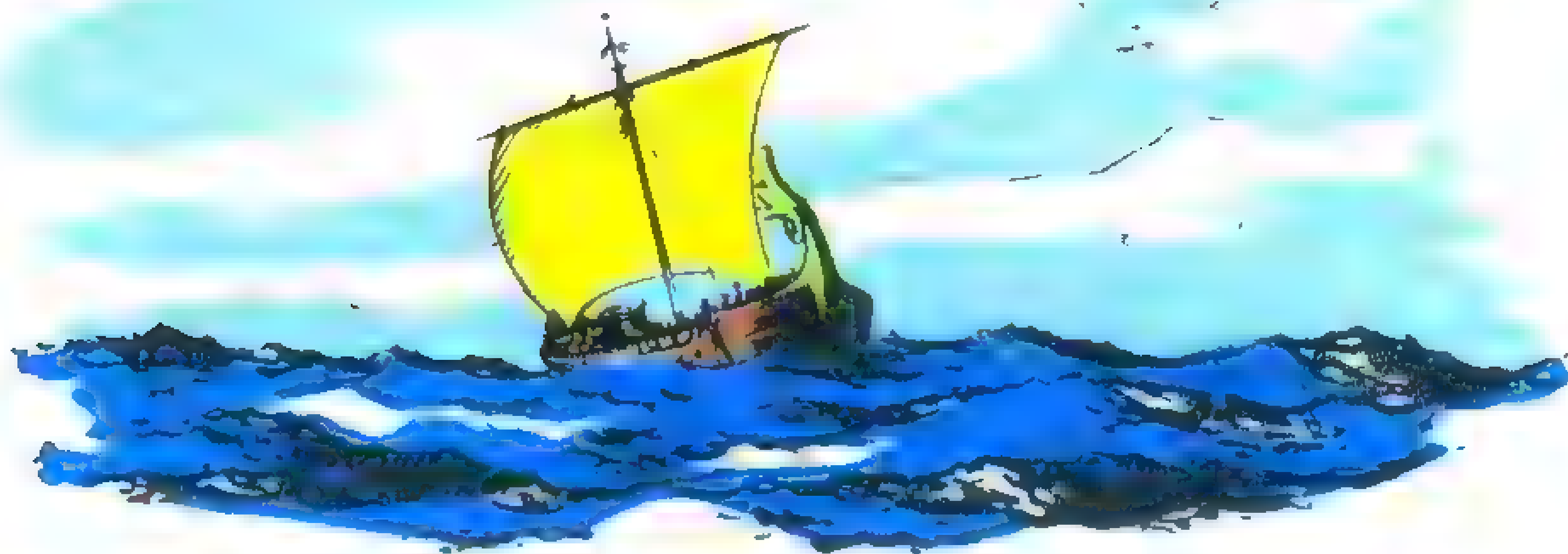
Ze hadden geen idee van de tijd, maar naar het Eddi voorkwam, moesten ze ongeveer twee uur hebben geslapen toen hij wakker werd van een eigenaardig lawaai vlak boven hun hoofden. De kettingen waarmee de staven waren bijeengebonden, begonnen zacht te piepen. Aan dek klonken voetstappen en stemmen. Weldra drong met regelmatige tussenpozen het gekraak van de roeispanen tot hem door, dat hij pas herkende toen hij merkte dat het schip niet meer stillag. Opeens merkte hij dat ook Bryn overeind krabbelde.

„We varen," zei deze verwonderd. „Wat voor mensen zouden er op dit schip zijn? Wie waagt zich nu in het donker op zee? Ze kunnen toch zeker geen hand voor ogen zien?"

„Misschien gaan we de andere kant wel op, gewoon over de rivier," opperde Eddi. „Het kan best zijn dat ze stroomopwaarts nog een lading moeten halen."

Van slapen kwam die nacht niets meer. Er bleef het tweetal niets anders over dan te blijven waar ze waren en in het donker te luisteren naar het vreemde geroezemoes dat op een varend schip te horen is. Ten langen leste drong een dun straaltje licht langs een van de hoeken van het luik de ruimte binnen.

„Kijk," fluisterde Bryn. „Het begint licht te worden." Ze kropen nog wat verder in hun hoekje weg, uit vrees dat er misschien iemand in het ruim zou komen kijken, maar er gebeurde verder niets bijzonders. Langzaam maar zeker werden de bewegingen van het schip heftiger. Ofschoon ze nog steeds niets konden

onderscheiden, kregen ze een eigenaardig gevoel in hun maag. Het rollen en stampen van het schip was nog wel uit te houden, maar erg plezierig was het toch niet, vonden ze.

„De golven zijn wild," zei Bryn. „De goden van de storm blazen de wind voor zich uit." Maar het vreemde was, dat ze geen enkel geloei of gehuil hoorden. Als er geen bemanning aan het werk was geweest, had het wel doodstil kunnen zijn. „Ik geloof niet dat het stormt," merkte Eddi op. „Zo is de zee nu eenmaal. Mijn moeder heeft me vaak genoeg verteld hoe zo'n schip kan slingeren op de golven. Afijn, we weten nu tenminste dat we niet meer op de rivier zijn. Waarschijnlijk varen we langs de kust naar een andere haven."

„Stil!" viel Bryn hem opeens in de rede. Het luik werd verwijderd en een verblindende baan zonlicht viel in het ruim. Even later verscheen de zware gestalte van een matroos in de opening boven hun hoofden. De man daalde bedaard de touwladder af en keek in het halfduister van het ruim om zich heen totdat hij de jongens zag.

„Ziezo, vriendjes, kom er maar uit," zei hij tot hun stomme verbazing. Met een brede grijns onthulde hij een blinkend wit gebit en maakte een uitnodigend gebaar in de richting van de touwladder. De jongens konden hun oren niet geloven. Het was een man van middelbare leeftijd, die pikzwart haar had en een gebruind, doorgroefd gezicht. Aan zijn vingers droeg hij ringen die schitterden in het zonlicht en hij had een vervaarlijke dolk tussen zijn gordel gestoken. Toen hij merkte dat de jongens niet de minste aanstalten maakten om aan zijn verzoek te voldoen, verdween zijn glimlach als bij toverslag en verscheen er een diepe frons tussen zijn wenkbrauwen. „Ik zei: kom er maar uit," herhaalde hij, nu op norse toon. „Jullie hebben me toch zeker wel verstaan? Ik wil je wel ophalen ook, maar dan heb je kans dat je in stukken en brokken aan dek wordt gesmeten. Allee, schiet op!"

Bevend van angst kwam het tweetal uit zijn schuilhoek te voorschijn en schoorvoetend beklommen ze de ladder. Eddi was het eerst boven. Hij stond nog maar nauwelijks aan dek, of hij kreeg zo'n duw tegen zijn schouder, dat hij op zijn buik terechtkwam. Bryn, die dit zag gebeuren, bleef een ogenblik aarzelend op de touwladder staan, maar de matroos greep hem ruw in zijn kraag en gooide hem met een zwaai naast zijn vriendje neer. Daar lagen ze allebei, knipperend tegen de felle zon, versuft aan dek te spartelen.

„Zo, misschien begrijpen jullie nu dat je maar hebt te gehoorzamen," bromde de man. „Als ik iets beveel, ben ik gewend dat het vliegensvlug wordt gedaan, verstaan jullie dat? Ik heb een hekel aan luiheid. Denk er dus aan: geen getreuzel hier aan boord." Hij wendde zich tot Eddi. „Hoe heet je?"

„Eddi," zei de jongen schuchter.

„En jij?" vervolgde de matroos, met een dreigende blik in de richting van de andere verstekeling.

„Mijn naam is Bryn," luidde het antwoord. „We zijn leden van de stam van de Zuidelijke Briganten. Mijn vader is hoofdman van Cawvyn." Hij sprak helder en duidelijk en keek de man recht in het gezicht, in de hoop dat zijn verklaring indruk zou maken.

De zeeman trok zijn wenkbrauwen op, alsof het nieuws hem verraste. „Is dat de waarheid?" vroeg hij.

„Ja, het is waar," antwoordde Bryn. Hij voelde zijn zelfvertrouwen terugkeren en hij ging staan. „We willen graag weer naar huis. Als u ons helpt, geeft mijn vader u vast een flinke beloning, want hij is rijk. Hij heeft meer vee dan wie ook in Cawvyn."

De matroos wendde zich nu tot iemand die van het achterdek was komen aanlopen.

„Een paar helpers voor je, Jon," zei hij achteloos. „Neem ze maar mee en laat ze beginnen met het schuren van de potten. En let op: als ze niet goed genoeg of niet hard genoeg werken naar je zin, geef je ze maar een pak slaag." Zonder er verder nog een woord aan te verspillen keerde hij zich om en liep weg.

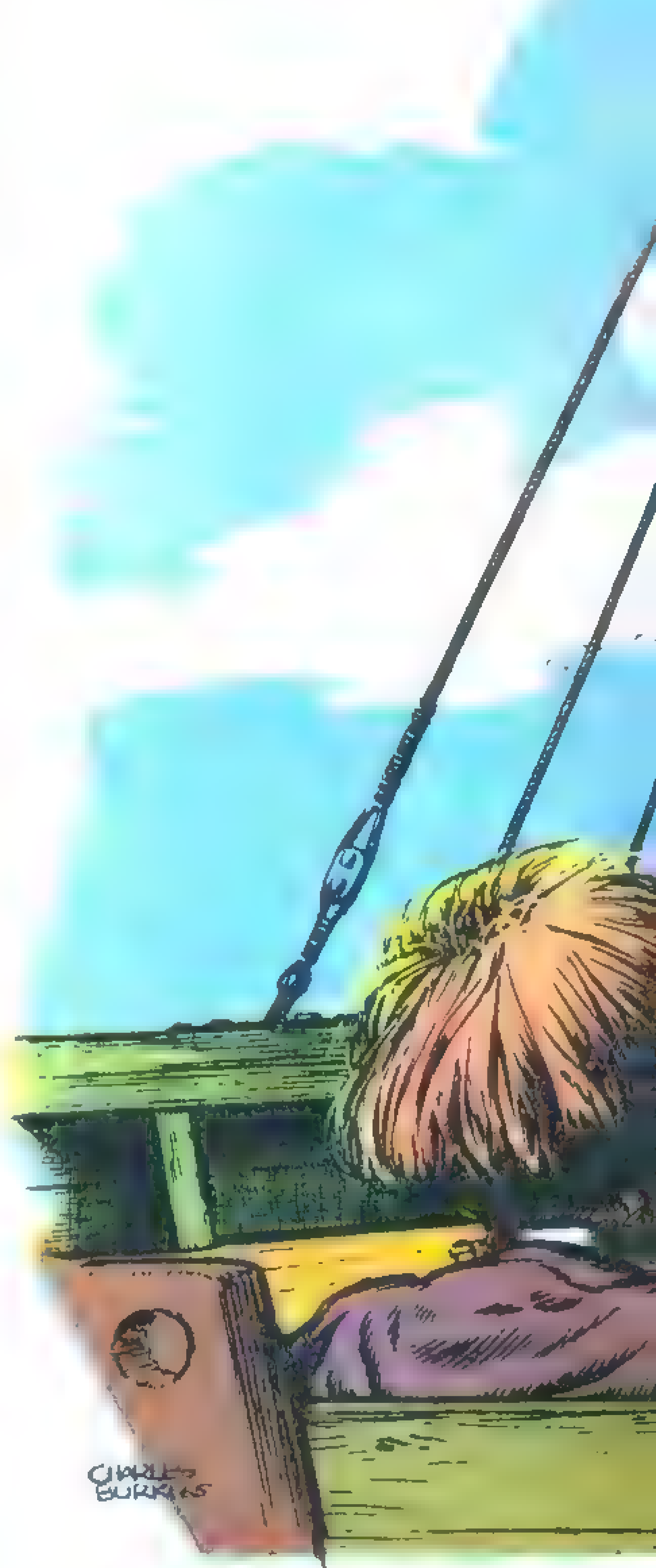
Jon was blijkbaar de kok van het schip. Het was een klein, dik kereltje, dat een plezierige indruk maakte. Hij had een bolrond gezicht, waar zijn gitzwarte oogjes als kleine knoopjes in weggedrukt zaten. „Kom maar met me mee, jongens," zei hij vriendelijk. „Ik heb een hele stapel afwas in mijn kombuis staan. Als jullie hier aan boord willen blijven, zul je de kost moeten verdienen."

Aangemoedigd door het aardige optreden van de dikke kok vroeg Eddi: „Wie is die matroos eigenlijk?"

Jon liet een zacht gegrinnik horen. „Matroos, zeg je? Pas maar op dat hij het niet hoort. Hij heet Frontus en hij is de handigste koopman die ooit tussen de Tiber en de Theems heen en weer heeft gevaren. Hij is de eigenaar van dit schip en van alles wat erop of eraan zit. Ook van jullie!"

„Mijn vader. . ." begon Bryn weer, maar de kok legde hem met een handgebaar het zwijgen op. „Ik heb wel gehoord wat je de kapitein hebt verteld," zei hij. „En of het nu waar is of niet, je hoeft er voorlopig niet verder over te praten." Toen hij zag hoezeer dit Bryn teleurstelde, legde hij kameraadschappelijk zijn mollige hand op diens

Hij stond nog maar nauwelijks aan dek, of hij kreeg zo'n duw tegen zijn schouder, dat hij op zijn buik terechtkwam.

schouder en hernam: „Niet te veel achteromkijken, vriendje. Wat gebeurd is, is gebeurd. Er komt een tijd dat alle jonge vogeltjes het nest moeten verlaten. Je moet nu op je eigen wieken drijven. En nu hebben we genoeg gekletst," zo besloot hij, toen ze de zwartgeblakerde kombuis binnentraden. „Er is veel werk te doen en we hebben weinig tijd."

Weldra waren de jongens druk bezig met het schoonmaken van het eetgerei, terwijl de kok een uitgebreide maaltijd voor de kapitein ging bereiden. Nu en dan onderbrak hij deze arbeid even om zijn aandacht te wijden aan een grote ketel met vlees en rijst, die bestemd was voor de galeislaven. Toen het eten stond te sudderen en Jon een ogenblik voor zichzelf had, kwam Eddi met de vraag op de proppen die hem al een hele tijd op de lippen had gebrand: „Hoe wist de kapitein dat wij aan boord waren?"

Jon grijnsde breed. „We hadden jullie wel gezien, hoor. Van het ogenblik af dat jullie uit die gang te voorschijn kwamen, hadden we jullie in de gaten. Eerst dachten we dat we te doen hadden met een paar dieven die erop uit waren hun slag te slaan op de losplaats, maar toen jullie in het water vluchtten en later aan boord klommen, begrepen we wel dat er iets anders aan de hand was. De bootsman was van plan jullie een klap op het hoofd te geven zodra je boven de verschansing uit kwam, maar Frontus zei dat hij iets beters wist. Aan die banden om jullie hals was te zien dat jullie weggelopen slaven waren. Daarom nam hij zich voor jullie mee te nemen. Als we in Egypte komen, wil hij jullie, geloof ik, verkopen als mijnwerkers."

De schrik sloeg de jongens om het hart, maar ze troostten zich met de gedachte dat het de vorige avond erger had kunnen aflopen.

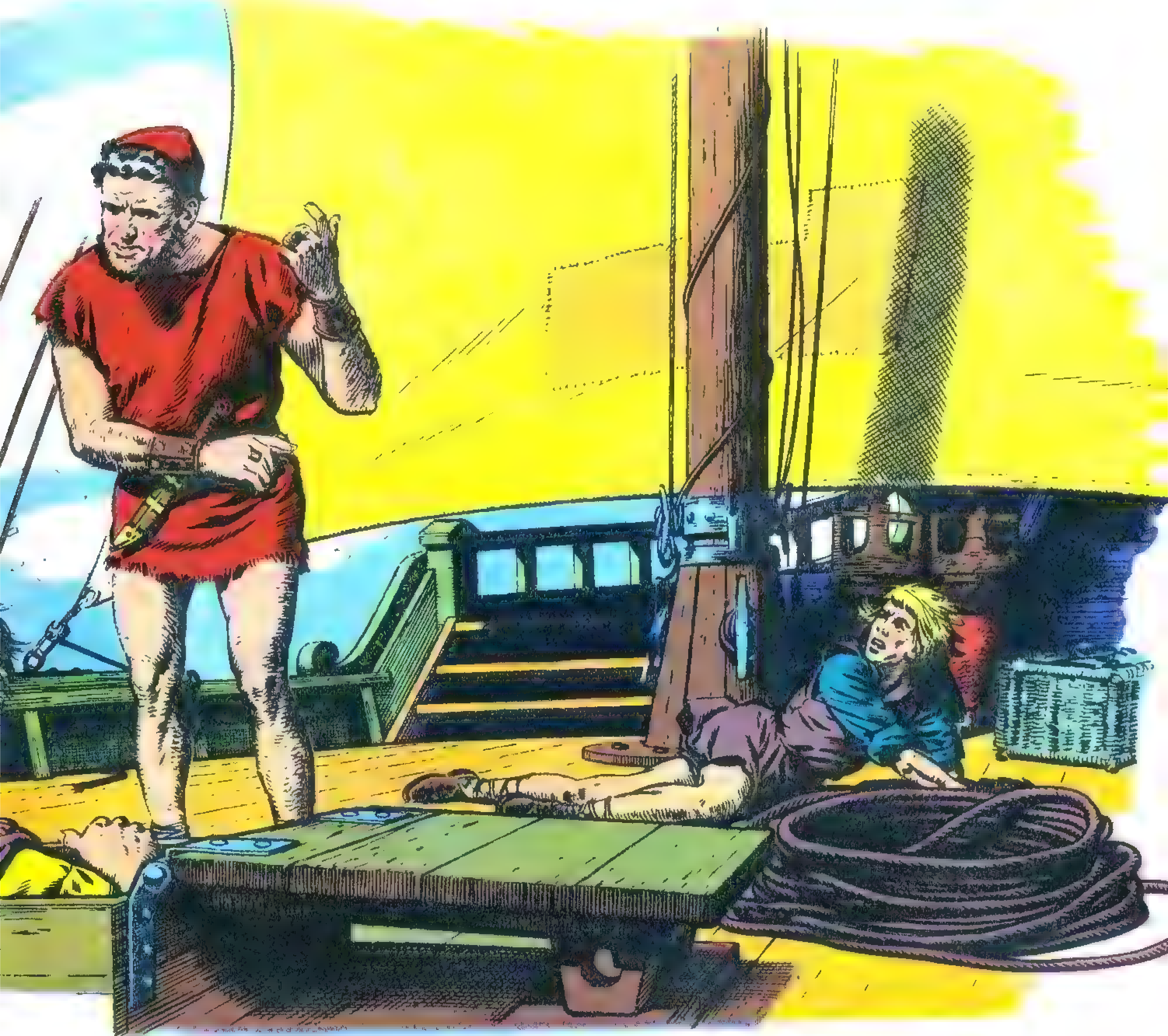
„Nou," zo ging de kok voort, „toen vroeg de bootsman wat er dan moest gebeuren als jullie meester je achterna kwam. En weet je wat Frontus zei? Als die het waagt om aan boord te komen, zei hij, pakken we hem gelijk bij zijn lurven, en als het geen Romein is, verkoop ik hem ook aan de Egyptenaren."

Jon schudde van het lachen toen zijn verhaal uit was. „Wat ik je brom, jongens," zo besloot hij, „die Frontus laat zich geen knollen voor citroenen verkopen. Laat hem maar lopen."

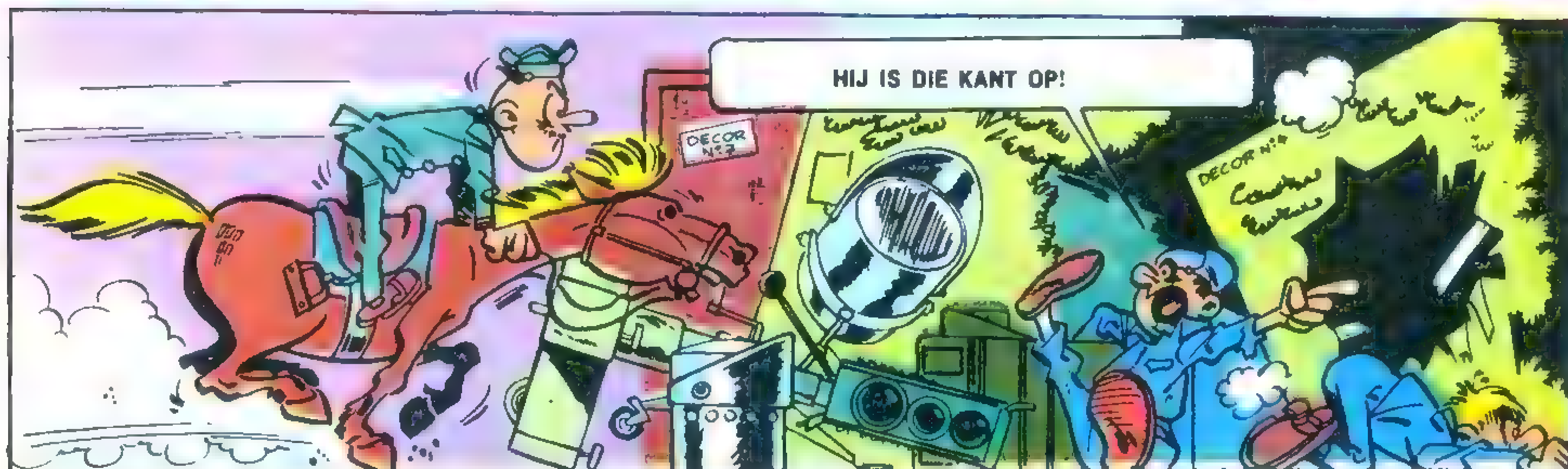
„Als je eigenaar van een schip bent," zei Bryn uit de hoogte, „lijkt het me geen kunst om andere mensen de wet te stellen."

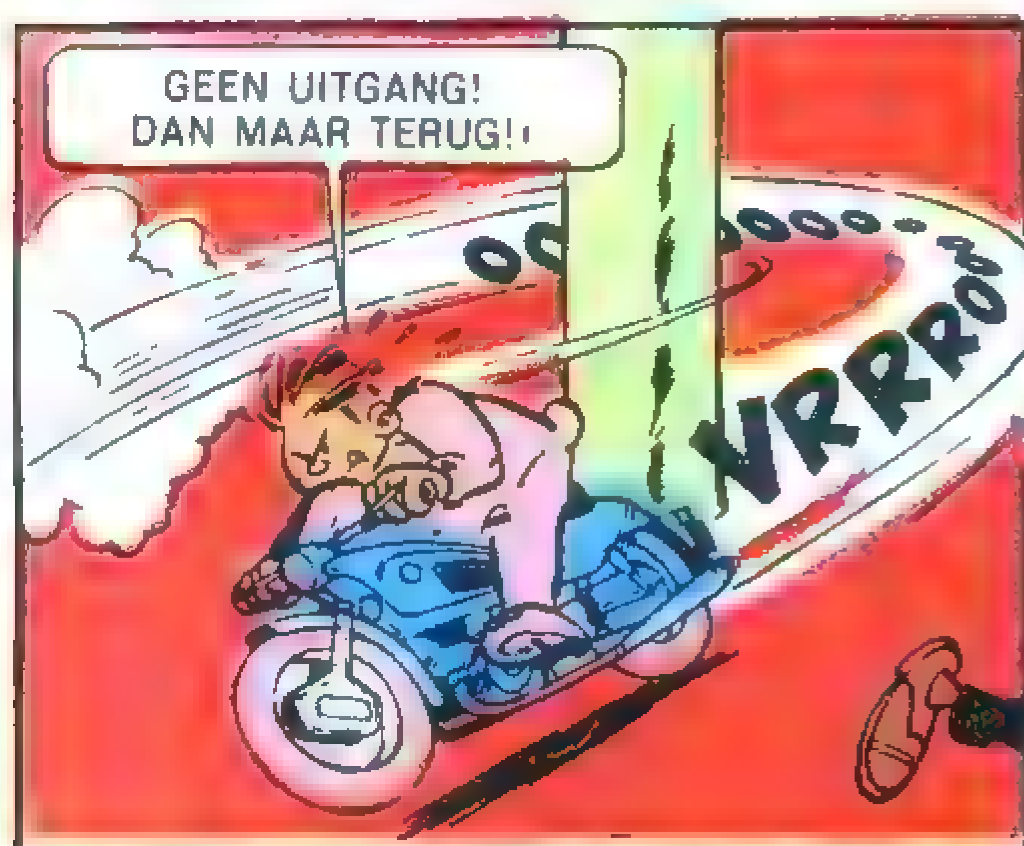
„Luister eens, vriendje," zei Jon ernstig. „Als je eigenaar van een schip bent, moet je dat wel, anders ben je het kwijt voordat je erop verdacht bent. We leven nu eenmaal in een rare wereld."

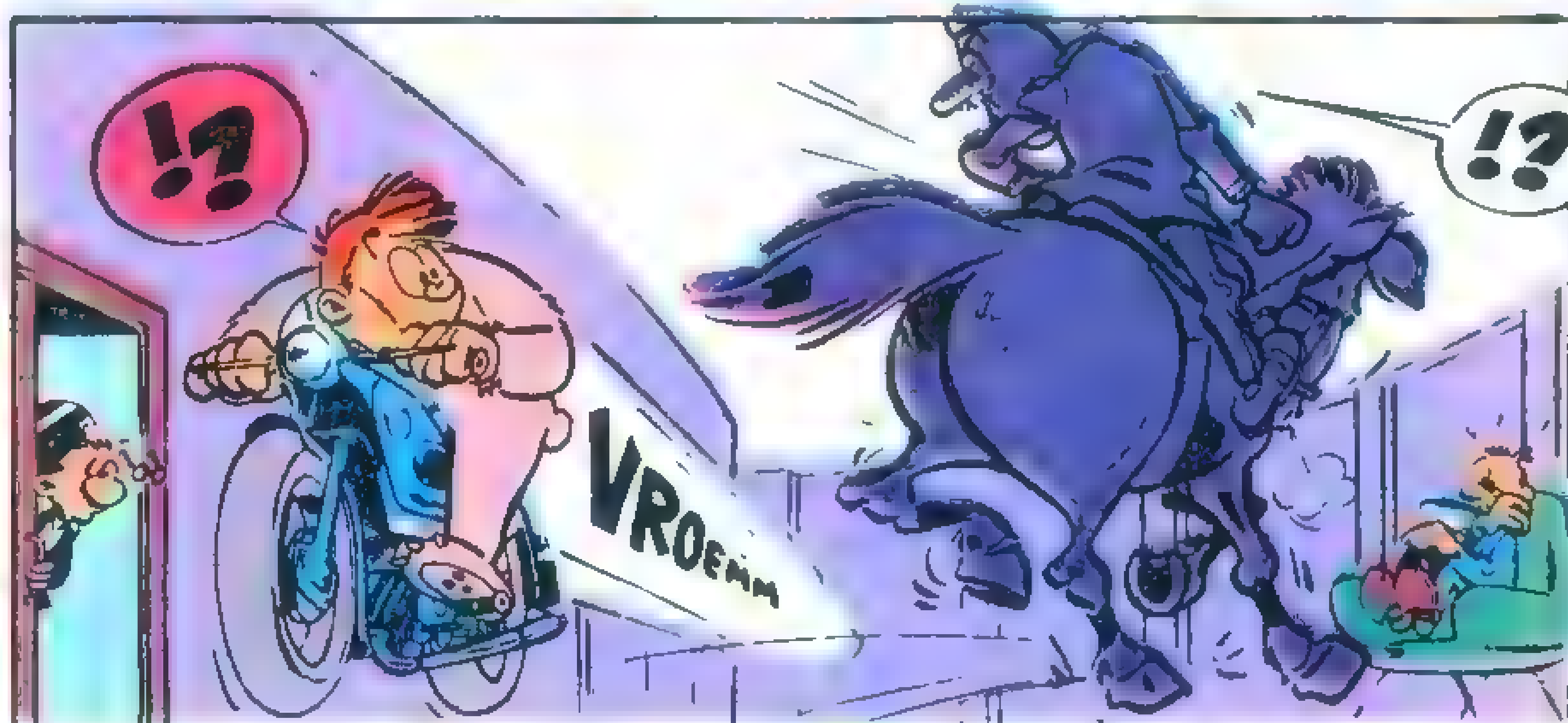
WORDT VERVOLGD

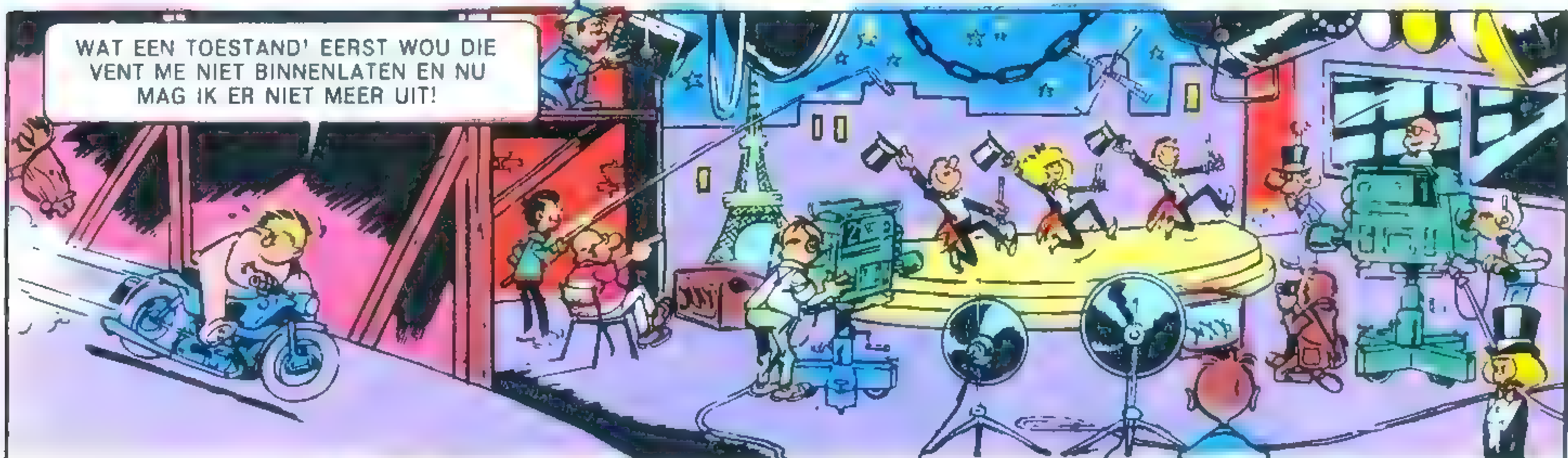

De club van vijf

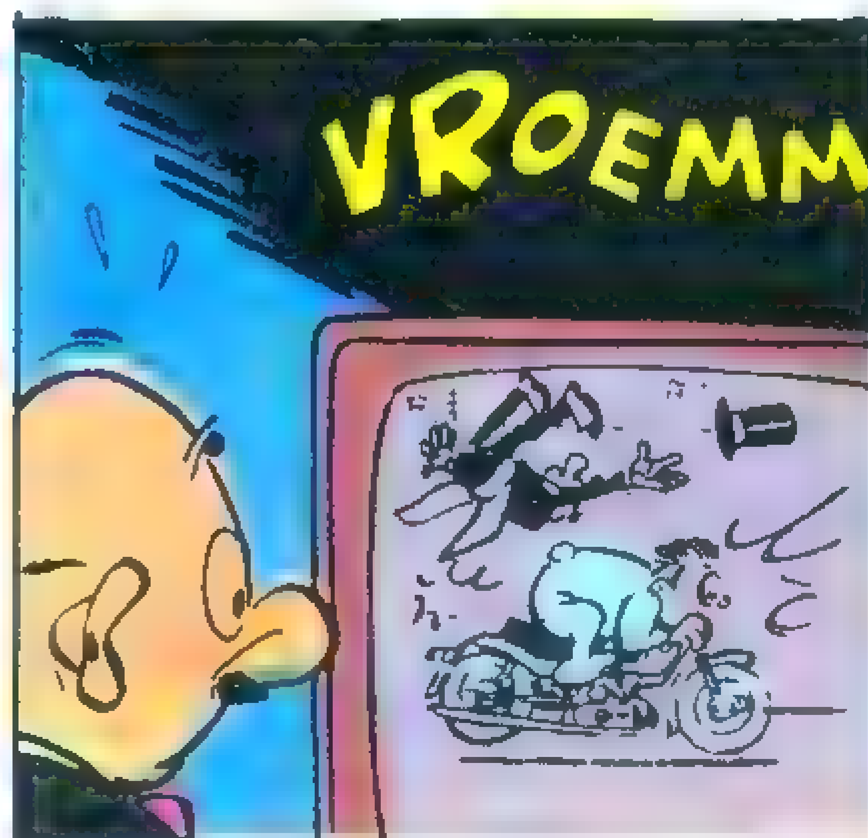

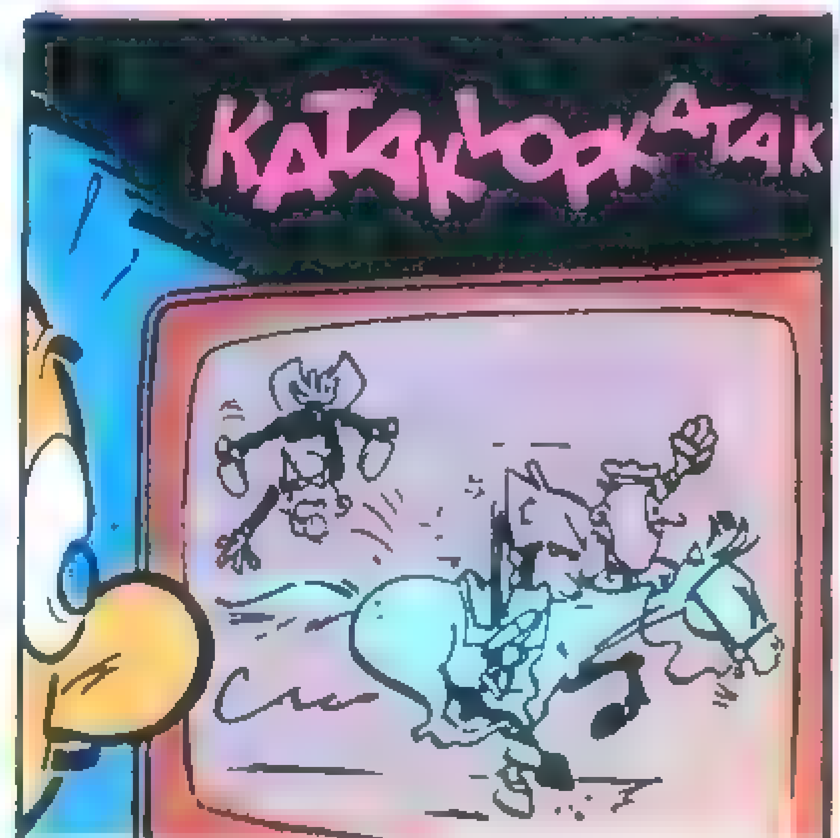

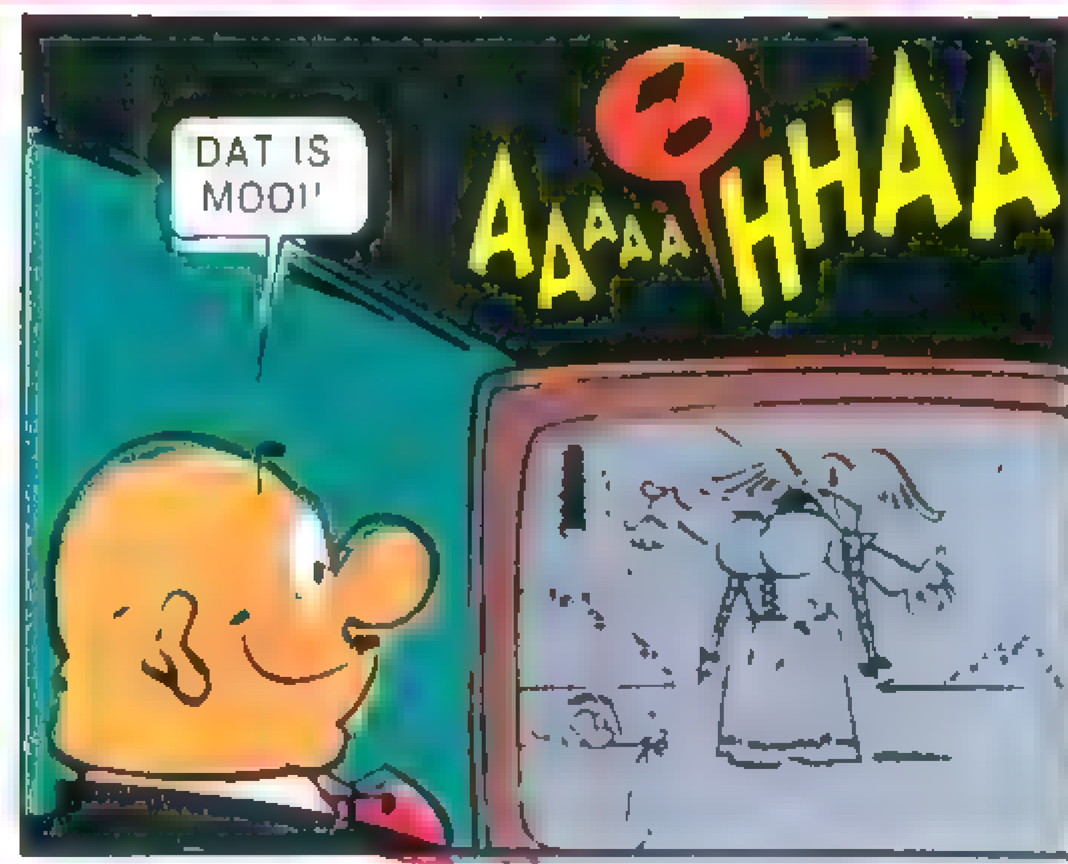

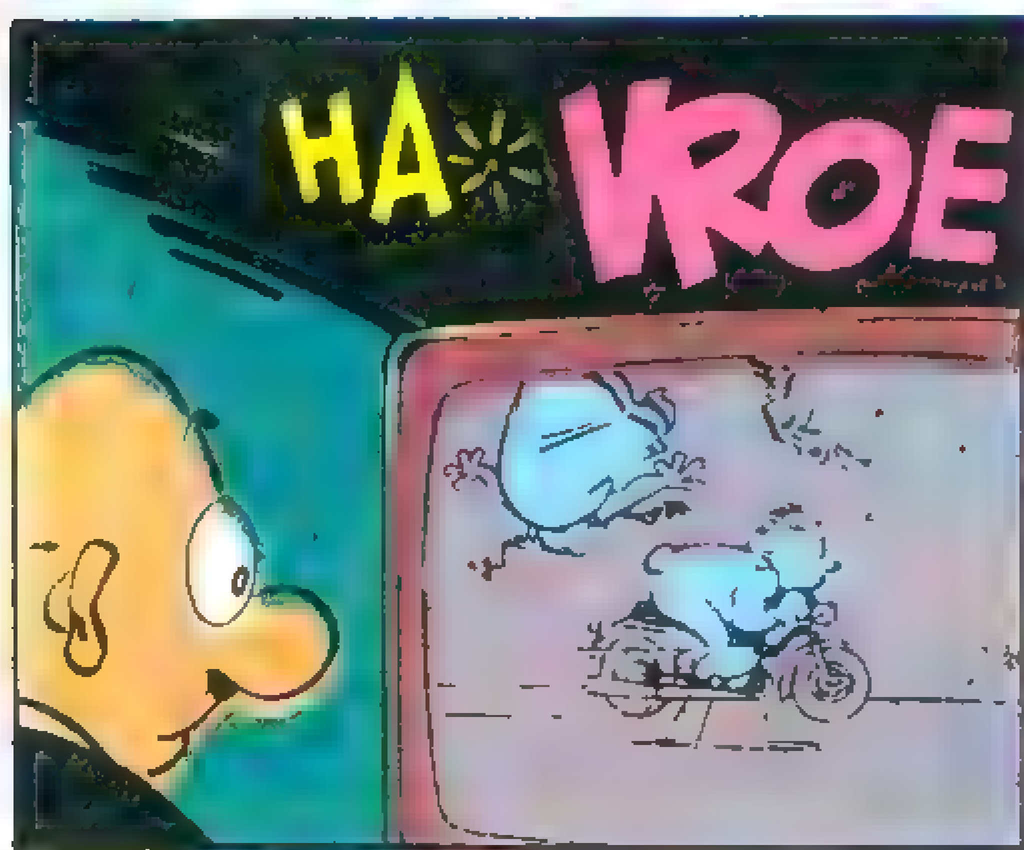

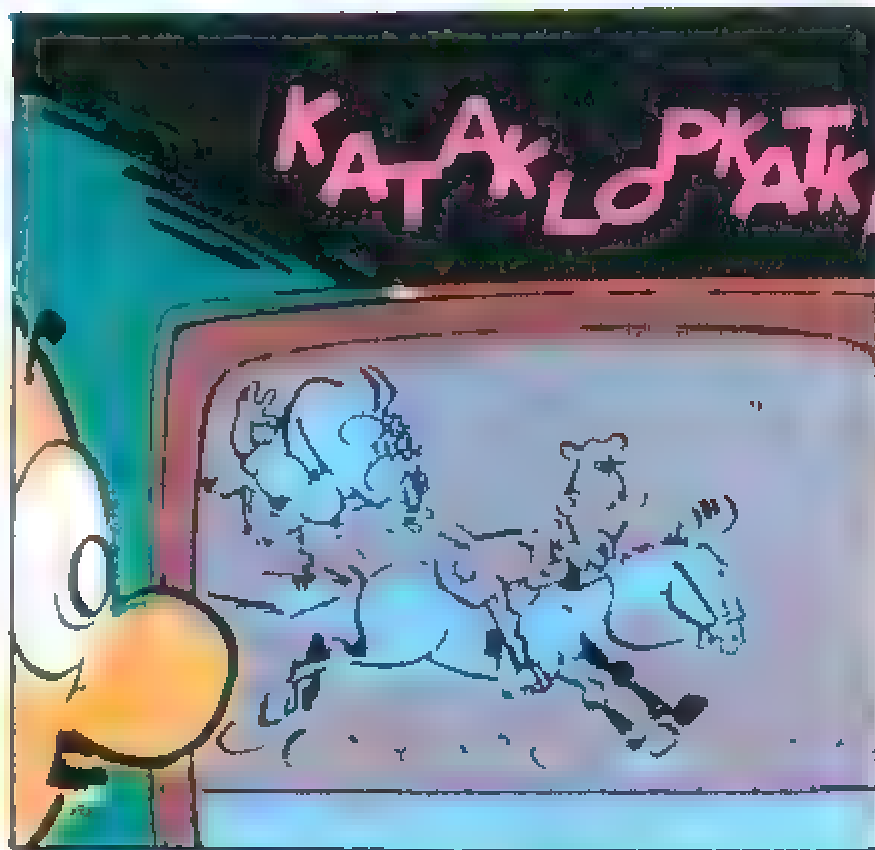
In de televisiestudio maakt de portier nog steeds jacht op Pioen . .

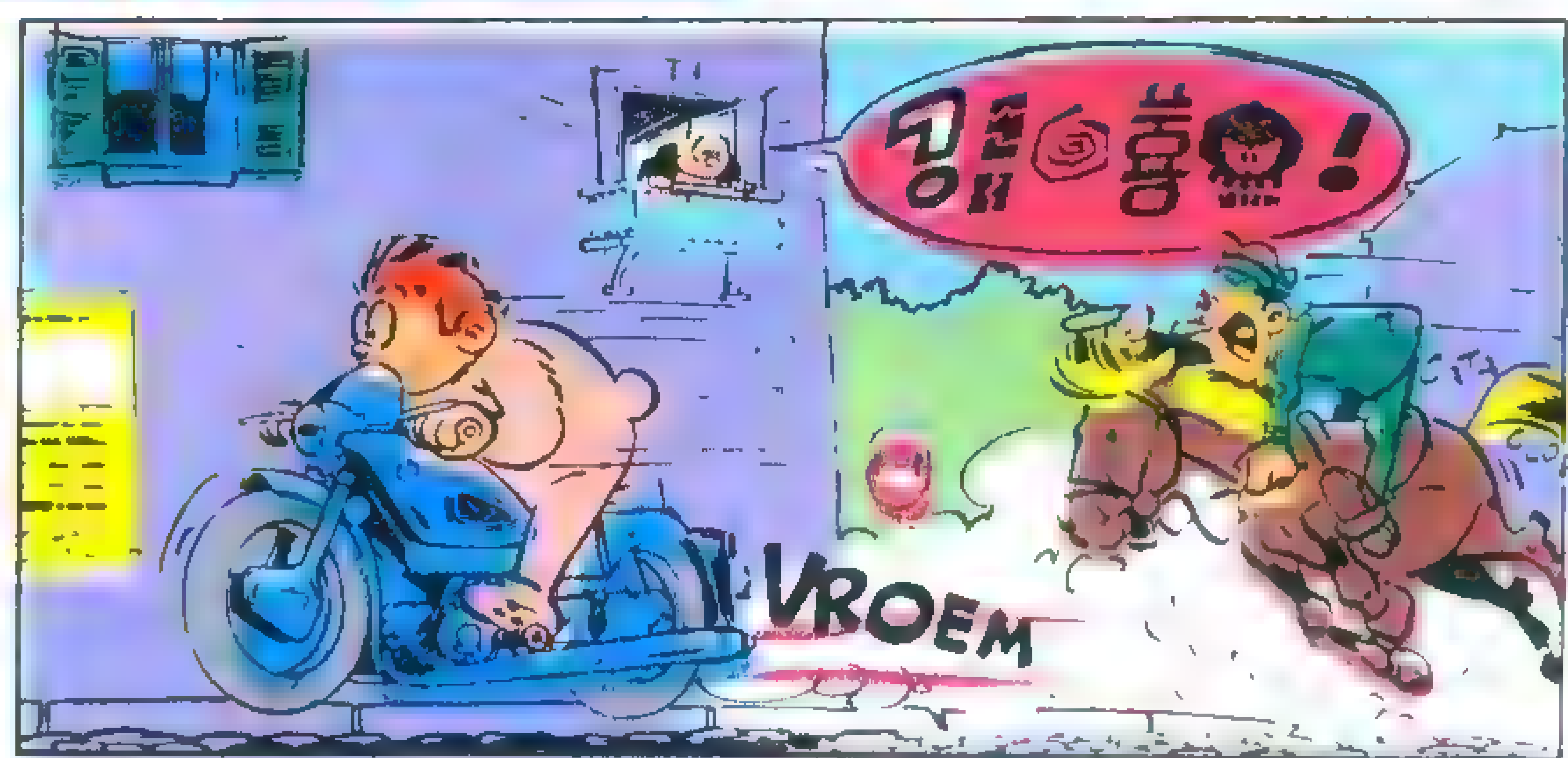

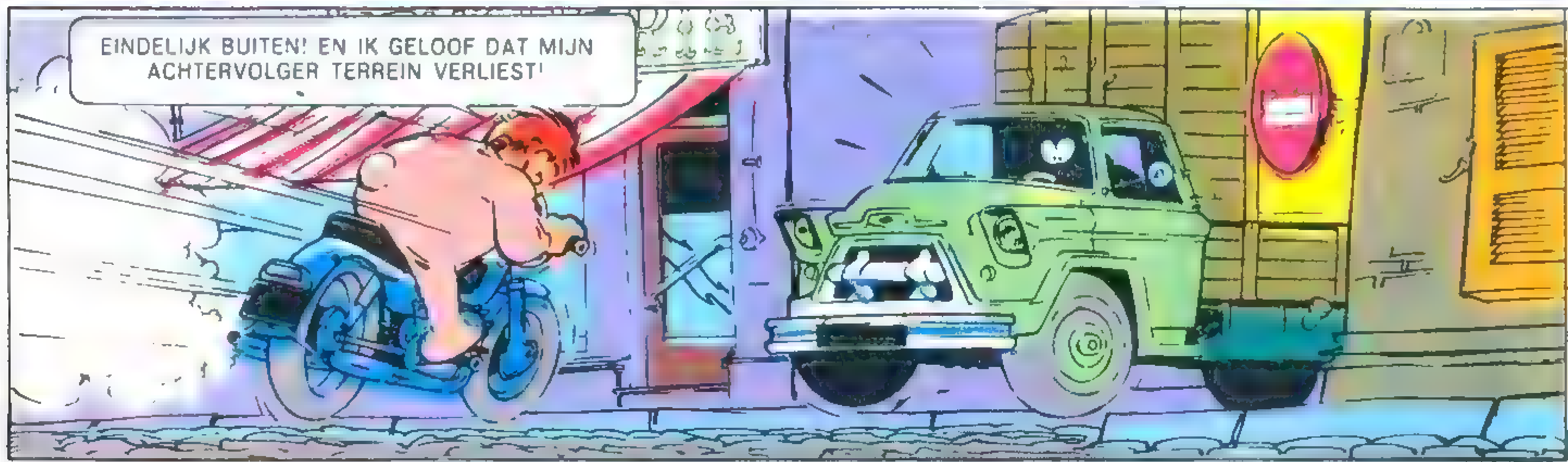

DE BRONZEN STEM VAN DE

BIG

Iedereen die naar de Engelse radio luistert, heeft weleens een zware klokketoon de juiste tijd horen aangeven. Het geluid dat je toen hoorde, was van 's werelds grootste en beroemdste torenklok, de Big Ben. Niet iedereen weet dat deze klok een bewogen geschiedenis heeft.

Toen het oude Engelse parlementsgebouw was afgebrand, kreeg sir Charles Barry opdracht om een nieuw te zetten. Hij vond dat zo'n belangrijk gebouw een toren moest hebben die er zijn mocht, en iedereen was dat met hem eens. Natuurlijk moest er in de toren een slaande klok komen en Barry ging naar zijn vriend Benjamin Lewis Vulliamy, de klokkenmaker van koningin Victoria. De opdracht die Barry aan zijn vriend gaf, was het bouwen van een klok, die maar eens in de acht dagen opgewonden moest worden, die de tijd op vier wijzerplaten van elk tien meter doorsnede zou aanwijzen, die elk kwartier zou slaan in acht tonen en de uurslagen zou aangeven op een klok die veertien ton zwaar was. Na vele maanden hard werken had de klokkenmaker het ontwerp af, maar tot zijn grote teleurstelling ging het parlement niet met zijn plannen akkoord. Enkele jaren is er ruzie over geweest, wie nu de opdracht voor het maken van een andere klok zou krijgen. Toen kwam iemand op het idee om er een wedstrijd van te maken. De klokkenmaker die met het beste ontwerp kwam, zou de eervolle regeringsopdracht krijgen. De koninklijke sterrenkundige, professor George Airey, kreeg tot taak het wedstrijdreglement op te stellen. Airey was een verschrikkelijk nauwkeurige man. Hij eiste van de te bouwen klok, dat deze op de seconde af de juiste tijd zou aangeven. Deze tijd zou steeds

Wie Londen zegt denkt aan de Big Ben.

Het uurwerk van de Big Ben is misschien iets groter dan dat van jouw horloge.

BEN

gecontroleerd worden door de sterrenwacht te Greenwich. Toen de klokkenmakers deze eisen hoorden, haalden ze hun schouders maar eens op. Een dergelijke opdracht zou voor een uurwerk dat in weer en wind moest hangen, nooit uit te voeren zijn. Professor Airey weigerde echter om de eisen lager te stellen. Ondanks het feit dat de te maken klok nog steeds niet bestond, ging de tijd rustig verder en het duurde tot oktober 1851, voordat de jonge advocaat Denison beweerde iemand gevonden te hebben, die zo'n klok kon bouwen. Het was de Londense klokkenmaker Dent. In 1882 begon het driemanschap, bestaande uit Airey, Denison en Dent, aan de uitvoering van het plan.

De samenwerking was helaas maar van korte duur, want in datzelfde jaar overleed de begaafde klokkenmaker en ging professor Airey om gezondheidsredenen met pensioen.

Langzamerhand werd de nog steeds klokkeloze toren van het parlementsgebouw het mikpunt van spottende opmerkingen. Na veel onderhandelen verklaarde Dents stiefzoon, Frederick, zich bereid om het werk af te maken. In 1854 kwam de klok, die als Big Ben beroemd zou worden, klaar.

De eerste proeven met een hamer van driehonderd kilo mislukten. Het geluid van de klok leek nergens op en toen maakte men een verschrikkelijke fout. . . Zonder de klokkengieter te raadplegen nam men een hamer van maar liefst zevenhonderd kilo. Het geluid was prachtig, maar kon maar één keer gehoord worden, want de klok barstte. Toen de klokkengieter dit hoorde, was hij zo woedend, dat hij weigerde een nieuwe klok te maken.

Na veel zoeken vond de regering een andere klokkenmaker die het karwei aandurfde en een klok goot met een gewicht van dertien en een halve ton.

Toen de klok Londen binnengereden werd, was het groot feest in Engelands hoofdstad. Zestien sneeuwwitte paarden trokken de wagen waar de klok op stond. Alles werd met zoveel pracht en praal gevierd, dat het wel leek of er een koning ontvangen werd. Eindelijk kon het uurwerk in de toren gemonteerd worden. Heel Londen wachtte in grote spanning op de eerste slagen van de grootste klok ter wereld. Maar wat er ook gebeurde, de klok gaf geen enkel teken van leven. De Londenaars waren woedend over deze nieuwe mislukking. De reden voor het weigeren waren de acht loodzware, gietijzeren wijzers. Voordat er nieuwe lichte wijzers van koper gemaakt waren, was het al weer een jaar verder, maar op de laatste meidag van het jaar 1859 liet de Big Ben voor het eerst zijn bronzen stem over Londen galmen.

Na twee maanden, toen iedereen juist een beetje aan de nieuwe stadgenoot begon te wennen, gebeurde er iets vreemds. Het viel sommige mensen op, dat de klok een beetje schor begon te klinken. „Onzin," zeiden anderen, „dat is verbeelding." Maar langzamerhand begon het iedereen op te vallen, dat er iets mis moest zijn met de klok, want de schorheid werd steeds erger. Men ging de toren op en kwam tot de ontstellende ontdekking, dat er op de plaats waar de klepel de klok raakte, een flinke barst zat. Na deze ontdekking moesten de Londenaren het weer drie jaar doen zonder het al vertrouwd geworden geluid van de klok van het parlementsgebouw.

Plotseling kwam iemand op het idee om de klok een halve slag te draaien, zodat de hamer op een onbeschadigd deel zou komen. Dit gebeurde. Men zorgde dat de scheur in de klok niet groter kon worden, en bracht een nieuwe, lichtere hamer aan.

Vanaf deze tijd heeft de Big Ben trouw dienst gedaan. In totaal heeft hij achtmaal stilgestaan. Dit kwam meestal, doordat bevroren sneeuw de wijzers tegenhield.

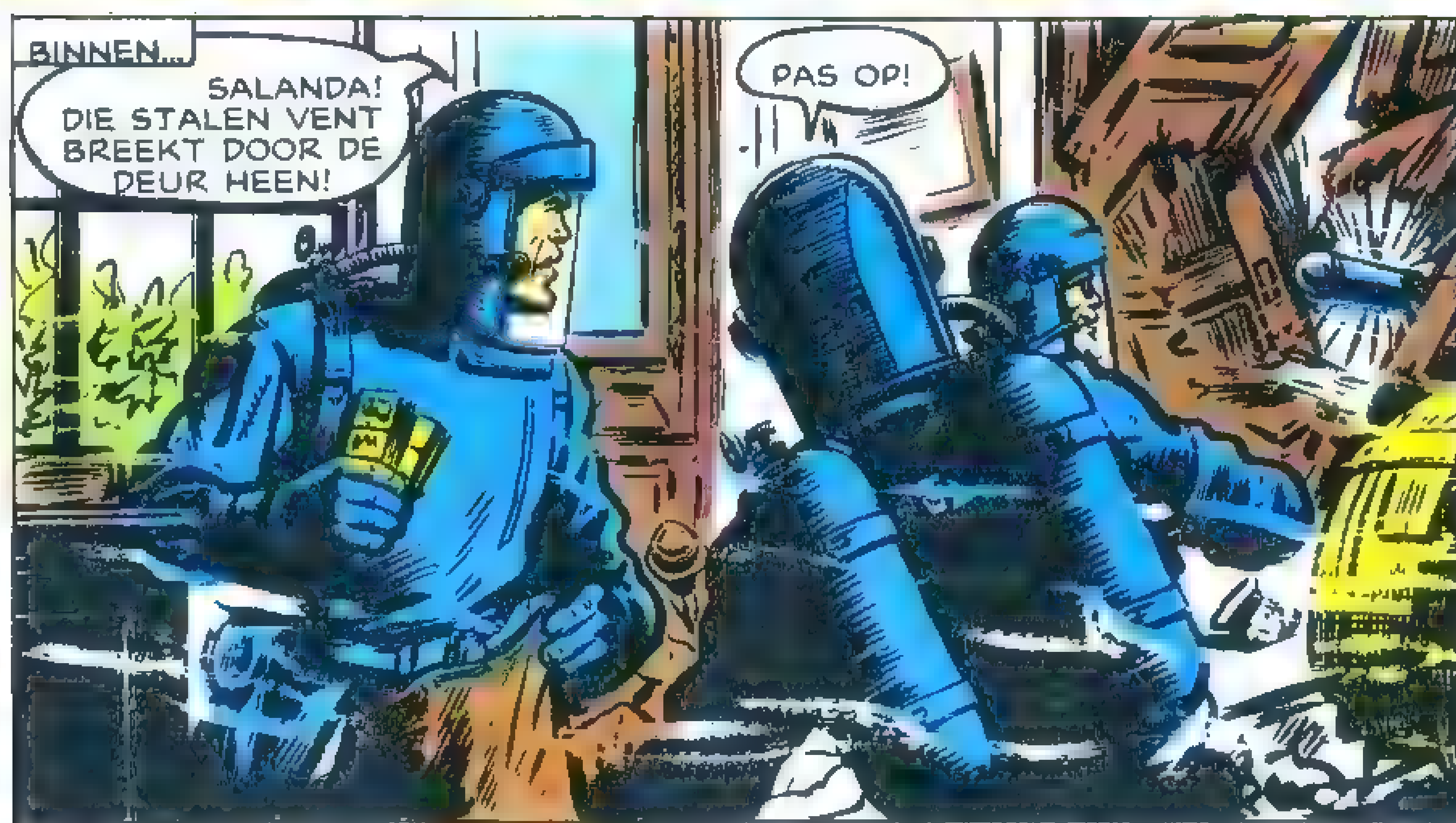
De Big Ben is op een heel grappige manier aan zijn naam gekomen. Jarenlang was men al bezig om een geschikte naam te vinden, maar er was nog steeds niets uit de bus gekomen. Op een dag deed een lid van de regering, sir Benjamin Hall, een voorstel voor een naam; niemand vond het echter iets. Hall was een enorm grote man die de bijnaam „Grote Ben" droeg. Plotseling stond er iemand op en zei: „Laten we de klok „Big Ben" (Grote Ben) noemen." Iedereen begon hard te lachen, maar het gekke is dat de naam Big Ben altijd is blijven bestaan.

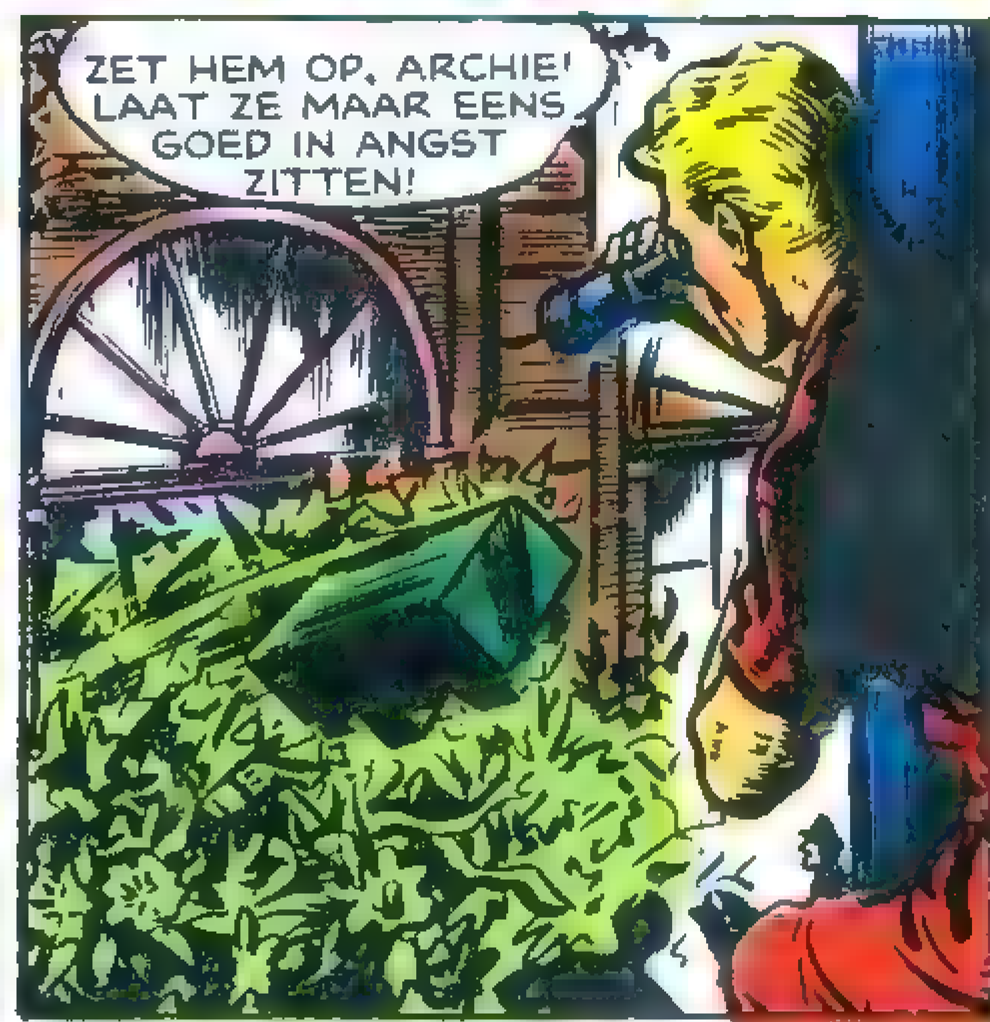
Even de wijzerplaat schoonmaken.

DE MAN VAN STAAL

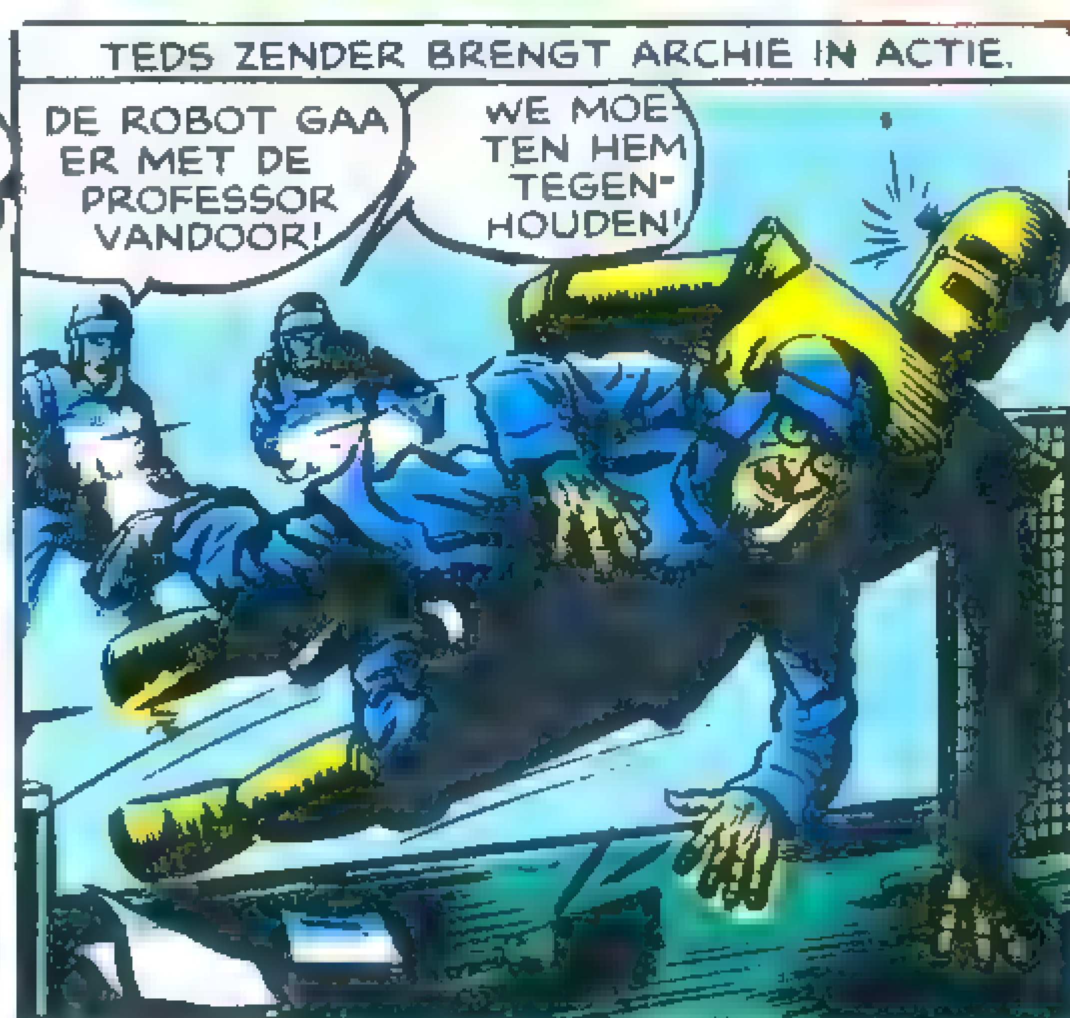
TED, KEN EN ARCHIE JAGEN NOG STEEDS ACHTER DE BOEVEN AAN DIE DE PROFESSOR EN ZIJN GEHEIME GROEI-STRALER ONTVOERD HEBBEN. NU VINDT ER MET BEHULP VAN DE MOL WEER EEN GEWELDIGE BANKROOF PLAATS...

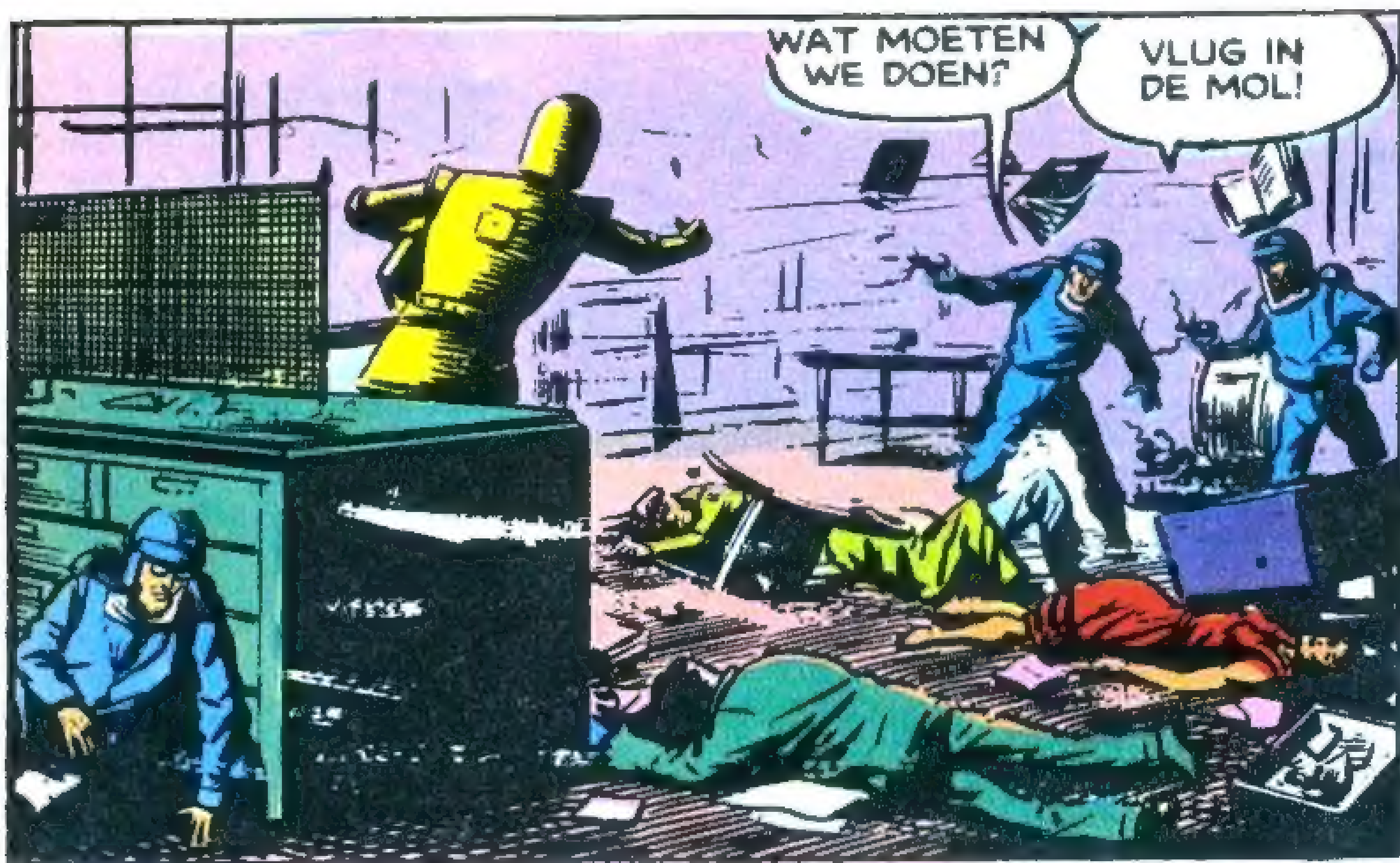
BAAN JE EEN WEG, ARCHIE! WE MOETEN ZE TE PAKKEN KRIJGEN!

WAT MOETEN WE DOEN?
VLUG IN DE MOL!

VOLLE KRACHT VOORUIT!

ZE ONTSNAPPEN! WE ZIJN MACHTELOOS!
DE PLANTEN BLIJVEN MAAR GROEIEN...

DE VOLGENDE MINUTEN...
ARCHIE HEEFT DE PROFESSOR BEVRIJD! DIE IS NU AAN ONZE KANT!

DE BOEVEN HEBBEN MIJN GROEISTRALER NOG. WANNEER ZIJ DE WERKING ONTDEKKEN KUNNEN ZE NEW YORK IN EEN OERWOUD VERANDEREN!

ER WORDEN VLAMMENWERPERS INGEZET...
PROFESSOR, U VOND EEN MANIER OM DE PLANTEN TE LATEN GROEIEN! IS HET TEGENDEEL OOK NIET MOGELIJK?

ONDERTUSSEN...
WE ZIJN DE PROFESSOR KWIJT! WAT NU?
WE HEBBEN ZIJN MACHINE TOCH NOG. DAT IS BELANGRIJKER!

DE SCHURKEN EXPERIMENTEREN MET DE GROEISTRALER...
ZONDER DE PROFESSOR DOET HIJ NIETS!
GEDULD, HET IS EEN INGEWIKKELD DING!

PLOTSELING...
GEWELDIG! HIJ DOET HET!
BINNENKORT ZIJN WIJ DE RIJKSTE MANNEN TER AARDE!

MORGEN ZAL IK AMERIKA VERTELLEN WAT IK VAN PLAN BEN... EERST WIL IK DIE ROBOT IN MIJN MACHT KRIJGEN!

Wie puzzelt er mee?

IN-VUL-PUZZEL

In dit vierkant moeten woorden van een verschillend aantal letters worden ingevuld. De laatste letter van het voorafgaande woord is meteen de eerste van het volgende woord. Als je alle woorden gevonden hebt en het hele vierkant dus vol letters staat, moet je van links boven naar rechts beneden en van links beneden naar rechts boven twee vogelnamen lezen.

1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31	32	33	34	35
36	37	38	39	40	41	42
43	44	45	46	47	48	49

1 t/m 3 Meisjesspeelgoed
3 t/m 7 Scherpe specerij
7 t/m 12 Paardrijder
12 t/m 16 Beeldraadsel
16 t/m 20 Bek van een dier
20 t/m 23 Getal van twee cijfers
23 t/m 27 Bewoner van Afrika
27 t/m 31 Mooier woord voor: al
31 t/m 34 Kapot
34 t/m 38 Afsluiter van water- of gasleiding
38 t/m 40 Kommetje, vaak van hout
40 t/m 45 Zuil, kolom
45 t/m 47 Snel
47 t/m 49 Schrijfgerei

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT HET VORIGE NUMMER

Tegenstellingen

SLECHT — GOED
DICHT — OPEN
IN — UIT
LICHT — DONKER
SCHOON — VUIL
UITGANG — INGANG
ZWAK — STERK

De eerste letters van het tweede rijtje woorden vormen van boven naar beneden gelezen het woord GOUDVIS.

Bloemenpuzzel

De verrassingen zijn: PRIMULA (RUILMAP), PAPAVER (RAVEPAP), MARGRIET (GIERTRAM), GLADIOOL (GLOOIDAL) en KLAPROOS (ROOKPLAS).

Kamraadsel

```
V A D E R L A N D
O   O   O   R   R
R   L   E   A   U
K   K   K   K   K
```

Welke twee letters?

M E N S
W E N S
L E N S
T E N T
W E N K
V E N T

De letters EN waren dus weggelaten.

PUZZELSOM

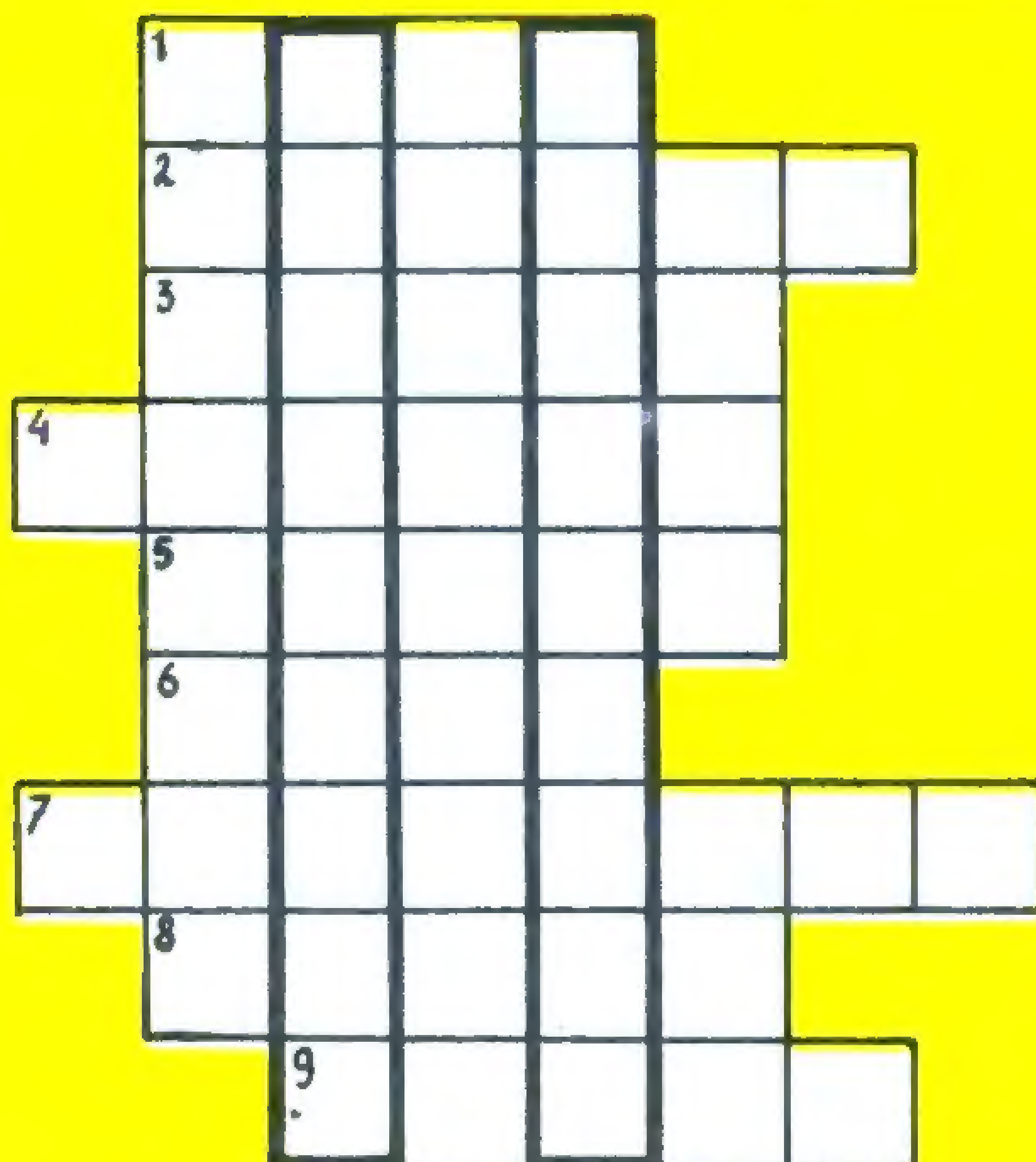
(1 — a)
+ (2 — i)
+ (3 — l)
+ (4 — s)
+ (5 — l)

= zoogdier

Dit is natuurlijk geen echt rekenwerkje. Je gaat voor de cijfers 1 t/m 5 woorden zoeken volgens onderstaande omschrijvingen. Als je verder precies doet wat er gevraagd wordt, wijst de weg zich vanzelf. Je krijgt dan een woord van vijf lettergrepen.

1 Hemellichaam
2 Ovale, meestal zinken bak
3 Rond speelgoed
4 Waterbewoner
5 Met bomen beplante straat

INVULPUZZEL

Dit vraagstuk moet je oplossen door van links naar rechts de hieronder omschreven woorden in te vullen. Als je het goed gedaan hebt, krijg je op de dikomlijnde rijen van boven naar beneden ook twee woorden te lezen. Het eerste is een verzamelnaam voor bepaalde huishoudelijke voorwerpen en het tweede een smakelijk gerecht.

1 Snaarinstrument
2 Vrucht uit warme streken
3 Roofvogel
4 Verwaand
5 Commando
6 Gering van kracht
7 Woord van eer
8 Kledingstuk
9 Behaagziek

SPREEKWOORDPUZZEL

ALLES IS HOOGMOED WAAR EEN VAL WEG IS OVERWINT GEDULD KOMT VOOR EEN DE WIL

De zetter heeft de woorden van drie spreekwoorden door elkaar gehaald en het gevolg is deze heel rare zin. Wie kan de spreekwoorden terugvinden?

Alona Wildebras

Het ziet ernaar uit dat Alona moeilijkheden krijgt.

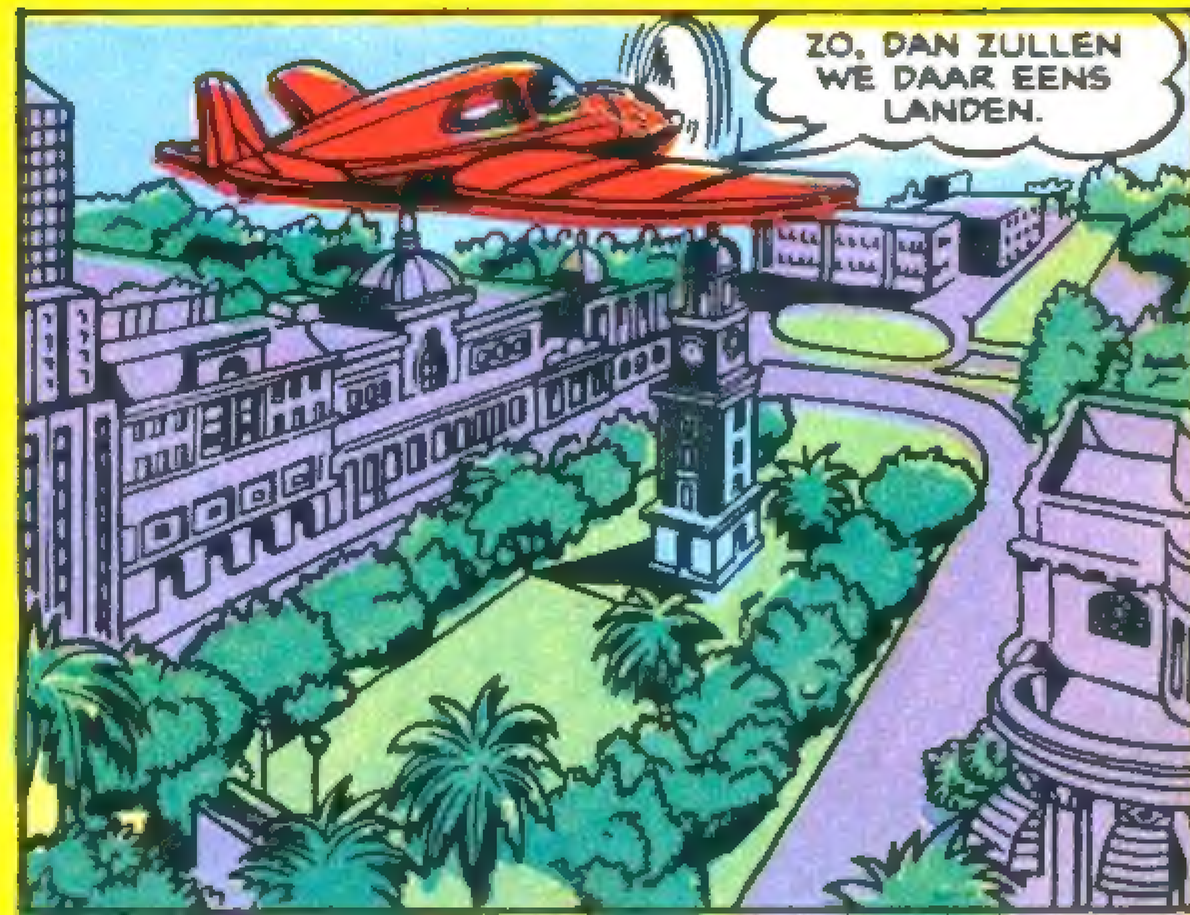

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 25 cent. Losse nummers: 35 cent.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.
Bij betaling van abonnementsgeld: postrekening 682400 t.n.v. Sjors van de Rebellenclub, Haarlem. A.u.b. vermelden: abonnement per post of per bezorger.